

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A III- A CIVILĂ

DOSAR NR. 16245/3/2020

Sentința civilă nr. 901/04.06.2021

Ședința publică din: 04.06.2021

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE: CRISTIANA MOCANU
GREFIER: ANDREEA- ELENA STĂNICĂ

Pe rol soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de către reclamantul **Rusinoiu Laurențiu Daniel**, în contradictoriu cu pârâții **Direcția de Sănătate Publică Brăila, Inspectoratul pentru Situații de Urgență Dunărea al Județului Brăila, Instituția Prefectului Județul Brăila, Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice și Statul Român prin Ministerul Sănătății**, având ca obiect acțiune în răspundere delictuală.

Dezbaterile și susținerile orale ale părților au avut loc în ședința publică din data de 22.04.2021, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, dar și pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru data de 06.05.2021, apoi la data de 20.05.2021, apoi la data de 03.06.2021, ulterior la data de 04.06.2021, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL,

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr.16245/3/2020 reclamantul Rusinoiu Laurențiu Daniel a solicitat în contradictoriu cu pârâții Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, Statul Român prin Ministerul Sănătății, Direcția de Sănătate Publică Brăila, Instituția Prefectului-Județul Brăila, Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Dunărea” al Județului Brăila, ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună obligarea în solidar a pârâților la plata sumei în cuantum de 250.000 lei, reprezentând daunele morale cauzate prin faptele ilicite întreprinse în perioada 20.03.2020 - 03.04.2020; obligarea în solidar a pârâților la plata dobânzii legale aferente capătului de cerere nr. 1, începând cu data rămânerii definitive a hotărârii ce se va pronunța în prezenta cauză și până la data plății efective a acestei sume și obligarea în solidar a pârâților la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea prezentei cauze.

În motivare se arată că, începând cu 01.01.2018, acesta este angajat la VARD Tulcea, fiind responsabil cu administrarea șantierului naval. La data de 01.07.2019, a fost detașat ca Director de Producție în Șantierul Ancona-Fincantieri din Italia, unde se afla la momentul escaladării situației epidemiologice din luna martie 2020.

Având în vedere răspândirea rapidă a noului coronavirus SARS-CoV-2 activitatea în toate șantierele Fincantieri din Italia a fost suspendată.

În paralel, în România, începând cu 16 martie 2020 Președintele României a instituit starea de urgență pe teritoriul României prin Decretul prezidențial nr. 195/2020, măsură confirmată ulterior și de Parlament.

Prin Ordonanța militară nr. 1/2020 privind unele măsuri de primă urgență care privesc aglomerările de persoane și circulația transfrontalieră a unor bunuri a fost prelungită măsură suspendării zborurilor dinspre și către Italia pentru încă 14 zile. Inițial, anterior declarării stării de urgență, suspendarea zborurilor din România către Italia și din Italia către România a fost decisă de către Comitetul Național pentru Situații de Urgență.

Ținând cont de anularea oricăror posibilități de călătorie între Italia și România, decizia Fincatieri a fost să închirieze un charter aparținând companiei de transport aerian Tarom și să repatrieze toți angajații Șantierului Vard Tulcea/Brăila care se aflau pe teritoriul Italiei.

Repatrierea a avut loc pe data de 19.03.2020 seara, fiind plasat în carantină în Hotelul Flora din stațiunea Lacu Sărat, jud. Brăila, începând cu data de 20.03.2020 (după ora 12 în noaptea dintre 19 și 20.03.2020). De asemenea, s-au luat măsuri de siguranță și prevenție și pe durata transportului de la aeroport la locul de carantină. Reclamantul a precizat că nu persoanele cu care a călătorit în charter au fost plasate în carantină la Hotelul Flora, unii dintre ei, care domiciliau pe raza jud. Tulcea, fiind plasați în carantină pe raza aceluiași județ.

Subliniază un aspect important de luat în considerare, respectiv faptul că a precizat că are posibilitatea să se auto-izoleze separat de familie sau alte persoane, într-o altă locuință proprie din Brăila, suportând toate costurile aferente, dar acest lucru nu a fost luat în considerare.

Menționează că anterior plasării în carantină, nu a fost testat pentru a identifica dacă este purtător al noului virus, iar pe tot parcursul plasării în carantină nu a beneficiat de niciun fel de asistență medicală în sensul că nu i s-au măsurat parametrii biologici și nu s-au analizat medicale.

Conform Ordinului nr. 414/2020, în forma aplicabilă la momentul carantinării, reprezentanții statului român erau obligați să recolteze probe biologice pentru un prim test. Acest prim test, obligatoriu conform legii nu a fost realizat.

Singura dată când i-au fost recoltate probe biologice pentru realizarea unui test a fost în data de 23.03.2020. Rezultatul testului nu i-a fost comunicat în mod oficial nici până la data formulării cererii de chemare în judecată. La momentul plasării în carantină instituționalizată nu cunoștea dacă este considerat sau nu infectat cu SARS-COV-2, și nu a fost informat cu privire la un potențial rezultat pozitiv nici ulterior testului efectuat pe 23 martie.

În perioada 20.03.2020 - 03.04.2020 ora 12:00, deci peste termenul de 14 zile, a fost sub efectul măsurii carantinei instituționalizate, fiind considerat o persoană asimptomatică venită dintr-o zonă afectată (roșie), conform Ordinului Ministrului Sănătății nr. 414/2020,

A fost plasat într-o cameră single de aproximativ doar 10 m.p. din cadrul hotelului Flora, fiind închis din primul moment cu cheia pe dinafară, deși nu știe dacă în hotel ar fi existat personal și nici alte persoane cu care putea intra în contact, iar jandarmii asigurau paza hotelului pentru a nu părăsi locul de carantină. Cei plasați în carantină pe raza jud. Tulcea nu au fost închiși cu cheia în camerele de carantină, având doar obligația de a nu le părăsi.

Hrana le-a fost adusă de 3 ori pe zi și procedura era următoarea: se bătea puternic în ușă pentru a veni în dreptul ei, li se ordona să nu atingă ușa nici măcar pe dinăuntru, era deschisă ușa cu cheia și apoi se apăsa pe clanță pentru a se deschide larg ușa tot de către cel care livra mâncarea. Acesta se îndepărta pentru a se prelua mâncarea, apoi se îndepărtau de ușă și aceasta se încuia în urmă. În primele două zile mâncarea o luau de pe jos, de acolo unde toți au călcat cu încălțăminte potențial infectată. Ulterior, pentru că au explicat că nu este igienic și a solicitat în mod expres, singurul din hotel, i s-a adus o măsuță la ușă de pe care să își preiau mâncarea, pentru ceilalți procedura aplicată a fost în continuare cea descrisă mai sus.

Având în vedere neregularitățile menționate, a hotărât să sesizeze aspectele neconforme, autorităților competente pentru a lua măsurile necesare.

În acest sens, în data de 24.03.2020, a formulat și transmis, prin avocat Silvia Uscov, Adresa nr. 4902 (Anexa nr. 1) privind Condiții locului de carantină Hotel Flora - stațiunea Lacu Sărat, jud. Brăila către Instituția Prefectului - Județul Brăila, Inspectoratul de Jandarmi - județul Brăila, Departamentul pentru Situații de Urgență și către Direcția de Sănătate Publică Brăila. Adresa a fost înregistrată la Instituția Prefectului în data de 26.03.2020.

În cuprinsul Adresei a precizat situația de fapt, a descris condițiile de carantinare de la locul indicat și a solicitat să fie luate măsuri pentru a nu mai fie încuiat în camera de hotel. În

motivarea Adresei a arătat că, din moment ce existau alte măsuri care puteau fi luate și care ar fi avut aceeași finalitate, respectiv să fie supravegheați să nu iasă din camere fără a fi închiși cu cheia și, bineînțeles, sancționați dacă nu respectă măsura de a sta în camere, organele statului erau obligate să aplice măsura care aduce o restrângere cât mai mică, în caz contrar, fiind în prezența unui abuz și a unei încălcări flagrante a unor drepturi și libertăți fundamentale, precum libertatea individuală și demnitatea persoanei.

În urmă Adresei transmise, a primit o notificare de la reprezentanții Instituției Prefectului - județul Brăila, la 31.03.2020 (Anexa nr. 2), prin care i-a fost adus la cunoștință faptul că aspectele sesizate vor fi cercetate și va primi un răspuns în termen legal. Menționează că intrarea în carantină a fost realizată pe 20.03.2020 (după ora 12-noaptea, dar repatrierea și propriu-zis "detenția" a început din data de 19.03.2020), situația descrisă prin Adresa înaintată era una urgentă care ar fi trebuit să determine măsuri urgente și verificări, cu celeritate, imediat de la înregistrarea sesizării. Cu toate acestea, răspunsul scris, fără ca în concret să fie luate măsuri, i-a fost comunicat în luna aprilie.

Astfel, în data de 16.04.2020 a primit răspunsul privind Adresa nr. 4902 prin care a fost informat că neregularitățile sesizate au fost cercetate și s-a dispus luarea de măsuri urgente pentru remedierea acestora (Anexa nr. 3). Precizează că, ieșirea din carantină a avut loc pe dată de 1.04.2020. Având în vedere răspunsul lacunar, recepționat la mai bine de două săptămâni de la părăsirea locului de carantinare, a revenit către Instituția Prefectului pentru a obține o serie de clarificări. În acest sens, a formulat o nouă Adresă (Anexă nr. 4), prin avocat Silvia Uscoș, cu privire la răspunsul nr. 4902/ 16.04.2020, prin care a solicitat comunicarea următoarelor aspecte: care au fost aspectele confirmate prin verificările efectuate, în urma primirii Adresei nr. 4902/26.03.2020; care au fost măsurile luate în vederea remedierii neregulilor sesizate; în ce perioadă au fost efectuate verificările și când au fost luate măsurile menționate în cuprinsul răspunsului din 16.04.2020.

Adresa a fost înregistrată sub numărul 6967 din 4.05.2020 și a primit un răspuns în data de 21.05.2020 (Anexa nr. 5). Astfel, i-a fost comunicat de către Instituția Prefectului a județului Brăila că fiecare instituție cu care a colaborat, implicată în aplicarea măsurilor de carantină și izolare (Inspectoratul pentru Situații de Urgență "Dunărea", Inspectoratul de Jandarmi Județean Brăila și Direcția de Sănătate Publică a județului Brăila), au transmis deja răspunsurile la cele semnalate, conform competențelor. Precizează că nu a primit niciun astfel de răspuns de la niciuna dintre instituțiile enumerate anterior. De asemenea, în cadrul răspunsului din 21.05.2020, reprezentanții Instituției Prefectului au precizat că: "în urmă discuțiilor purtate cu reprezentanții hotelului, le-au pus în vedere să se asigure că la livrarea hranei către toate persoanele carantinate se respectă regulile referitoare la condițiile de igienă și servire".

În urmă demersurilor realizate, problema încuierii camerei de hotel din partea exterioară și izolarea mea subsecventă, nu au fost abordate de instituțiile în cauză, nici în perioada carantinei și nici ulterior părăsirii hotelului.

În contextul pandemiei declarate la nivel mondial de către Organizația Mondială a Sănătății, pentru persoanele aflate în situația de urgență de sănătate publică internațională, a fost emis Ordinul Ministrului Sănătății nr. 414/12.03.2020 prin care a fost introdusă măsură carantinei.

În forma inițială, Ordinul definea carantina ca fiind atât instituirea măsurii de carantină instituționalizată (în spații special amenajate), cât și instituirea măsurii de izolare la domiciliu. Art. 1 alin. 2 prevedea că se instituie măsura de carantină instituționalizată pentru persoanele asimptomatice care intră pe teritoriul României venind din zonele cu transmitere comunitară extinsă afectate de COVID-19 (zona roșie), pentru o perioadă de 14 zile, în spații special amenajate puse la dispoziție de către autoritățile locale. Competența pentru aplicarea măsurii, potrivit art. 4 revenea și revine Direcțiilor de sănătate publică județene și cea a municipiului

București, în colaborare cu autoritățile publice locale, care, potrivit Ordinului, -identifică și organizează spații de carantinare instituționalizată în fiecare județ.

În ceea ce privește testarea persoanelor asimptomatice, conform legislației aplicabile la momentul plasării în carantină, la art. 6 a fost stabilit că la intrarea în carantină, persoanelor venite din zone cu transmitere comunitară extinsă (zona roșie) să li se efectueze un test. Chiar și în cazul în care testul ieșea negativ, persoana urma să rămână în carantină pentru următoarele 14 zile. Ieșirea din carantină se realiza după perioada de 14 zile dacă persoana era clinic sănătoasă și după efectuarea a două teste pentru COVID-19 la un interval minim de 24 ore și care au rezultat negativ. Menționează, că singura dată când i-au fost recoltate probe pentru testare a fost în data de 23.03.2020. Nu are informații dacă testul a fost realizat, neprimind până la acest moment un rezultat oficial.

Ordinul nr. 414 a fost emis în temeiul art. 25 alin. 2 din Legea 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății: „Măsurile privind prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență generate de epidemii, precum și bolile transmisibile pentru care declararea, tratamentul sau internarea sunt obligatorii se stabilesc prin ordin al ministrului sănătății” și în temeiul art. 8 din OUG nr. 11/2020 care la alin. 1 prevede că „în cazul epidemiilor/pandemiilor sau situațiilor de urgență de sănătate publică internaționale declarate de Organizația Mondială a Sănătății, dacă există un risc iminent pentru sănătatea publică, cu respectarea Regulamentului sanitar internațional (2005), la propunerea Grupului tehnic de experți ai Ministerului Sănătății, ministrul sănătății instituie carantină pentru persoanele care intră pe teritoriul României din zonele afectate, că măsură de prevenire și limitare a îmbolnăvirilor.”

Potrivit art. 53 din Constituție restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți poate fi realizat numai prin lege, în cazuri limitative prevăzute și cu respectarea principiului proporționalității.

Garanțiile constituționale sunt esențiale într-o societate democratică. Cu toate acestea, Ordinul nr. 414 al Ministrului Sănătății nu respectă aceste cerințe. În primul rând nu vorbim de o lege în sensul art. 73 din Constituție, ci despre un act administrativ normativ ce ar fi trebuit să pună în executare prevederile legislației primare. Afectarea în sens negativ a drepturilor și libertăților fundamentale, cu atât mai mult în contextul unei situații excepționale, ar trebui tratată cu o mai mare responsabilitate și cu instituirea unor garanții și mecanisme de corecție care să prevină comiterea de abuzuri din partea autorităților statului.

În data de 27.05.2020 Avocatul Poporului a sesizat Curtea Constituțională cu o excepție de neconstituționalitate privind art. 25 (2) din Legea 95/2006 și prevederile art. 8 din OUG nr. 11/2020.

Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 458/2020, prin care a reținut faptul că teza I a art. 25 alin. 2 din Legea 95/2006 stabilește un cadru general în care ministrul sănătății poate acționa, în cazul unor situații de urgență generate de epidemii. Cu toate acestea, deși textul de lege stabilește o competență de acțiune a ministrului sănătății prin emiterea de acte administrative normative într-un domeniu specific, această prevedere legală, subliniază Curtea, "nu poate constitui, per se, unicul temei legal pentru emiterea unor ordine ce privesc stabilirea unor măsuri pentru prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență generate de epidemii care implică restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale, ci este necesar ca aceste măsuri să fi fost reglementate la nivel primar, printr-un act normativ care să se subordoneze condițiilor constituționale care permit o astfel de restrângere".

Potrivit Curții Constituționale, "deși autoritățile naționale - în special administrația centrală și locală - sunt cele mai apte să identifice și să stabilească acel set de acțiuni necesare intervenției adecvate fiecărei etape de evoluție a pandemiei, însă măsurile dispuse nu se pot întemeia decât pe un cadru legal primar care se subordonează prevederilor constituționale și internaționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți. Având în vedere

că situația de criză generată de o pandemie reprezintă premisa inevitabilă a unor astfel de restrângeri, legislația națională trebuie însoțită de garanții clare și eficiente împotriva oricărui abuzuri sau acțiuni discreționare ori ilegale.

Având în vedere că Ordinul 414/2020 este singurul care reglementează în mod succint și insuficient măsura carantinei, fără ca o legislație primară să fi fost elaborată până la acest moment și fără a exista o metodologie în acest sens, este evident că garanțiile clare și eficiente de care vorbește Curtea nu sunt realizate, astfel încât este clar că măsura carantinei instituite prin Ordinul 414/2020 este vădit neconstituțională.

Ordinul nr. 414/2020 cu modificările și completările ulterioare produce efecte, iar punerea sa în aplicare la nivelul Direcțiilor de Sănătate Publică locale rămâne un aspect extrem de lacunar reglementat. Prin urmare, obiectul prezentei acțiuni nu face decât să confirme necesitatea intervenției legiuitorului pentru stabilirea unor competențe clare, a unei metodologii și a unor mecanisme de corecție a posibilelor abuzuri, pentru viitor.

Astfel, având în vedere modul în care măsura carantinei instituționalizate a fost aplicată, lipsa unor garanții legale și eficiente împotriva unor astfel de restrângeri, metodele folosite care s-au concretizat în tratamente degradante ce au adus grave atingeri demnității, dreptului la libertate și siguranță și a altor drepturi fundamentale garantate prin actele normative interne și tratate internaționale, s-a solicitat repararea prejudiciului pentru daunele morale generate de încălcările flagrante descrise mai sus.

Conform textelor legale incidente în materia răspunderii civile delictuale, este necesară existența a patru elemente constitutive:

Având în vedere elementele de fapt și vătămarea adusă drepturilor și intereselor legitime în perioada 20 martie - 3 aprilie 2020, reclamantul apreciază că suntem în prezența unor daune morale.

Conform doctrinei, daunele morale constau în dureri psihice aduse personalității afective sau sociale, cum sunt: atentatele la onoarea și demnitatea victimei.

Prejudiciul suferit este unul cert. Caracterul cert este incident atunci când existența prejudiciului este sigură și actuală. Reclamantul consideră că trebuie avut în vedere tratamentul degradant la care a fost supus în perioada de carantină, ce a creat un disconfort psihologic acut. De asemenea, prin măsurile luate i-a fost pusă în pericol chiar integritatea fizică. Punerea în executare a măsurilor privind carantinarea, care a culminat cu o privare de libertate și condiții degradante de detenție, modalitatea în care i-a fost servită masă, izolarea și stigmatizarea concretizată prin incuierea camerei de hotel au generat daune morale considerabile ce necesită o despăgubire proporțională.

De asemenea, în ceea ce privește celelalte condiții privind prejudiciul pentru ca acesta să fie considerat reparabil, menționează faptul că prin formularea prezentei cereri de chemare în judecată, având în vedere că este titularul drepturilor și interesele legitime încălcate, prejudiciul are un caracter personal. De asemenea, între prejudiciul existent și fapta ilicită (încălcarea drepturilor și libertăților) există un raport de cauzalitate ce rezultă din chiar săvârșirea faptelor ce urmează a fi dovedită prin mijloacele de probă solicitate în finalul cererii și din însăși săvârșirea faptei.

Prin faptă ilicită înțelege acțiunea sau inacțiunea contrară legii sau bunelor moravuri, care are ca rezultat atingerea sau încălcarea drepturilor subiective sau intereselor legitime ale altei persoane.

Orice atingere/încălcare/vătămare a demnității umane poate antrena un prejudiciu nepatrimonial, prejudiciu care va putea fi reparat inclusiv pe cale patrimonială - sub forma așa numitelor daune morale.

Legislația națională consacră prin Codul civil protecția demnității și prin aceasta a tuturor drepturilor personalității ce pot fi asociate acestei noțiuni, astfel încât enumerarea de la art. 58 fiind una exemplificativă.

Se arată de asemenea că jurisprudența Curtii Europene a Drepturilor Omului a statuat că esența însăși a Convenției este respectul demnității umane.

În prezenta speță există o încălcare a unor drepturi și libertăți fundamentale dintr-o dublă perspectivă.

Astfel, în primul rând, chiar măsura carantinei instituționalizate, care este asimilată, conform configurației juridice ce rezultă din Ordinul Ministrului Sănătății nr. 414/2020, unei măsuri privative de libertate, reprezintă o atingere adusă dreptului la libertate individuală și siguranță.

Prin plasarea în carantină instituționalizată, în ciuda lipsei unui test negativ privind prezența virusului SARS-CoV-2, doar în temeiul unei prezumții, fără a avea la dispoziție o cale de atac stabilită prin lege prin care să atace măsura instituită și fără să îi fi fost comunicat actul administrativ prin care măsura a fost dispusă, a fost supus unei privări nelegale de libertate, lipsindu-i garanțiile constituționale necesare pentru protecția acestor drepturi esențiale într-o societate democratică.

Drepturile și libertățile fundamentale, prevăzute atât de legislația națională, cât și de tratate și convenții internaționale, încălcate flagrant de reprezentanții instituțiilor publice competente, dar și acțiunile și inacțiunile prin care aceste încălcări au fost săvârșite, (respectiv - instituirea carantinei instituționalizate, necomunicarea actului administrativ de instituire a măsurii, menținerea măsurii carantinei și pasivitatea privind instituirea unei măsuri mai puțin intruzive) sunt următoarele: art. 23 din Constituția României

Se arată că protecția siguranței persoanei are în vedere orice ingerință a puterii publice în libertatea individuală, care dacă se realizează trebuie să respecte condițiile legale

Nu se poate trece peste viciile de constituționalitate ale Ordinului nr. 414/2020, având în vedere faptul că exercițiul unor drepturi fundamentale este îngrădit printr-un act administrativ normativ. Articolul 53 raportat la art. 23 din Constituție prevede în mod expres necesitatea adoptării unei legi, ca act normativ al Parlamentului, pentru a asigura legalitatea unei astfel de măsuri.

În lipsa unei legislații primare la care să se poate raporta pentru determinarea regimului juridic al carantinei instituționalizate, reclamantul arată că Ordinul nr. 414/2020 este singurul care prevede cazurile și condițiile în care măsură carantinării instituționalizate (care în prezența speței presupune o privare de libertate) este aplicată. Prin urmare, analiza se va raporta la aceste prevederi.

Are în vedere că nu există alte norme sau o metodologie pentru instituirea măsurii carantinei instituționalizate, ci doar prevederile succinte ale ordinului anterior menționat.

Modul lacunar de reglementare a carantinei instituționalizate, chiar acceptând legalitatea unei astfel de măsuri, nu face decât să arate lipsa de interes a autorităților pentru instituirea unor garanții privind drepturile și libertățile persoanei. Din conținutul Ordinului rezultă doar obligația persoanelor asimptomatice venite din zone roșii de a se supune măsurii, competența de organizarea a spațiilor de carantinare și de supraveghere a aplicării măsurii, și perioada pentru părăsirea stării de carantină.

Perioada de 14 zile prevăzută pentru carantina instituționalizată este obligatorie, inclusiv în cazul în care testul realizat anterior aplicării măsurii este unul negativ. Prin urmare, privarea de libertate se face în baza unei simple prezumții că ar fi putut fi purtător al virusului. Neefectuarea testului obligatoriu, anterior carantinării, și prin urmare lipsa unei certitudini privind prezența virusului, consider că era un argument extrem de solid pentru ca o altă măsură, mai puțin intruzivă, să fie aplicată.

Lipsa de previzibilitate a normelor incidente nu justifică abuzul săvârșit de reprezentanții statului față de persoanele cazate în Hotelul Flora din stațiunea Lacu Sărat, jud. Brăila. Ba mai mult, în exercitarea rolului activ, autoritățile statului aveau obligația de a se raporta la prevederile legale și constituționale în vigoare, la principiile generale de drept, dar

si la prevederile Convenției Europene a Drepturilor Omului la momentul punerii în aplicare a măsurilor prevăzute de Ordinul nr. 414/2020 si să ia măsuri în consecință, astfel încât ingerința adusă dreptului la libertate si siguranță să fie cât mai redusă.

Reclamantul face referire la Art. 5 din CEDO raportat la art. 15 din CEDO

Astfel, în caz de război sau de alt pericol public ce amenință viața națiunii, orice parte contractantă poate lua măsuri care derogă de la obligațiile prevăzute de Convenție, în măsura strictă în care situația o impune si cu condiția ca aceste măsuri să nu fie în contradicție cu alte obligații ce decurg din dreptul internațional.

Procedural, pentru a putea opera o astfel de derogare, statul contractant este obligat să informeze Secretarul General al Consiliului Europei cu privire la măsurile luate și la motivele care le-au determinat. De asemenea, conform paragrafului 3 al art. 15, statul are obligația să informeze Secretarul General de îndată ce măsurile derogatorii încetează a mai produce efecte. Printre statele membre ale Consiliului Europei care au activat art. 15 din Convenție, alături de România, se află: Letonia, Albania, Georgia, San Marino, Serbia, Estonia, Macedonia, Armenia, Republica Moldova.

Informarea prealabilă din partea României a avut loc la 18.03.2020, fiind vorba de o notă verbală prin care statul român, prin reprezentanții săi, a informat Consiliului că anumite măsuri luate prin și în temeiul Decretului prezidențial nr. 195/2020 de instituire a stării de urgență pot deroga de la prevederile Convenției.

România a transmis o notificare privind încetarea respectivelor măsuri abia la 15 mai 2020, concomitent cu ieșirea din starea de urgență, astfel încât ne-am aflat sub efectele derogatorii obținute prin notificarea verbală din 18 martie pentru o durată considerabilă de timp.

Statul român nu și-a îndeplinit obligațiile impuse de art. 15 din CEDO, respectiv nu există o informarea cu privire la ce măsuri au fost luate în concret Autoritățile au motivat derogarea prin faptul că prin Decretul de instituire a stării de urgență au fost introduse anumite măsuri care restrâng exercițiul unor drepturi și libertăți, astfel încât informarea Consiliului Europei si activarea art. 15 sunt considerate efecte automate, ulterioare Decretului, pentru ca derogarea să devină opozabilă.

Cu toate acestea, deși situația generată de răspândirea noului coronavirus a fost comună tuturor statelor contractante (printre țările cele mai afectate regăsindu-se Italia, Spania, Franța), doar 10 dintre cele 47 de state au activat art. 15 din Convenție.

Observând evoluția cazurilor de infectare cu virusul SARS-COV-2 în cele două luni pentru care starea de urgență a fost instituită, dar și numărul de teste efectuate, întrebarea legitimă este de ce România nu a putut gestiona situația (mai puțin gravă decât în alte state) prin instituirea unor măsuri care sa nu încalce drepturi fundamentale, ocrotite de Convenție? Derogarea în temeiul art. 15 din CEDO este o confirmare a depășirii unor criterii de proporționalitate a măsurilor impuse, iar faptul că acestea au devenit opozabile în urma Notificărilor verbale, nu atrage automat si caracterul legitim al acestora.

De asemenea, tocmai pentru a evita situații ce contravin principiilor promovate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în condițiile extraordinare din lunile martie și aprilie, Comitetul European pentru Prevenirea Torturii și a Tratamentelor sau Pedepselor Inumane sau Degradante ("CPT") din cadrul Consiliului Europei a enunțat, în data de 20 martie, imediat după punerea sa în carantină, o serie de linii directoare privind tratamentul persoanelor private de libertate, principii enumerate de către reclamant în cererea introductivă.

În acest sens arată că agenții statului român au înțeles necesitatea interacțiunii solicitate de CPT în mod total eronat, aspect demonstrat de măsura încuierii ușii de hotel cu cheia, în mod continuu, deși în hotelul respectiv nu exista personal cu care putea lua contact sau alte persoane ce ar fi putut fi considerate a fi în pericol.

De asemenea, se arată că Avocatul Poporului, în baza informațiilor primite cu privire la modul de aplicare a măsurilor privative de libertate, în contextul prevenirii răspândirii noului coronavirus, a activat Mecanismul Național de Prevenire a Torturii și a început monitorizarea spitalelor și centrelor de carantină însă la momentul carantinării acest mecanism nu era funcțional. Reprezentanții instituției Avocatului Poporului au adus următoarele precizări, prin raportare la prevederile Convenției împotriva torturii și a altor pedepse ori tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York și ratificată de România prin Legea nr. 109/2009 și la Protocolul opțional, adoptat la New York în 2002. În lumina acestor reglementări internaționale, privarea de libertate în condiții de pandemie, a determinat instituția Avocatului Poporului să considere că orice loc în care persoana este lipsită de libertate, de unde nu poate să plece prin voința proprie, este considerată loc de detenție, iar prin Mecanismul Național de Prevenire se urmărește respectarea drepturilor și demnității persoanelor aflate în acele locuri.

Având în vedere condițiile prevăzute de legislația citată anterior, este clar că un centru de carantinare, deși apare ca excepție, are caracterul unui loc de detenție, alături de centre de detenție sau educative.

Această constatare este susținută și de ceea ce Subcomitetul Națiunilor Unite pentru Prevenirea Torturii (SPT) a reținut, conform Precizărilor din 11.06.2020, anume că orice loc în care o persoană este ținută în carantină și care nu este liberă să îl părăsească, este loc de detenție conform Protocolului Opțional.

În consecință, excepția prevăzută de litera e), chiar corelată cu derogarea în caz de urgență (derogare care nu instituie o prezumție de legalitate a măsurilor luate), posibilă în temeiul art. 15, nu este una absolută, ea trebuie să fie proporțională și necesară și să nu contravină altor prevederi ale dreptului internațional. Excepția trebuie interpretată prin intermediul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și a Convenției de la New York privind prevenirea torturii.

Astfel, similar prevederilor art. 53 din Constituția României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a explicat că principiul proporționalității constă într-un test în patru puncte care evaluează:

- >dacă măsura care interferează cu un drept este potrivită pentru atingerea obiectivului (obiectiv legitim într-o societate democratică);
- >dacă este necesar în acest scop;
- >dacă există altă modalitate mai puțin restrictivă;
- >dacă îngreunează excesiv individul în comparație cu beneficiile pe care își propune să le asigure.

De asemenea, relevantă pentru prezența speței este cauza *Enhorn v. Suedia* (cererea nr. 56529/00). Curtea a reținut în cauza amintită că, în cazul în care statul ia măsuri ce-limitează libertățile persoanei și o privează pe aceasta (prin carantinare) de libertatea sa, pentru a preveni răspândirea unei boli infecțioase, este necesară parcurgerea unor etape:

- >trebuie demonstrat că răspândirea bolii reprezintă un pericol pentru sănătatea publică;
- >carantinarea (detenția) persoanei infectate reprezintă ultima măsură rămasă a fi aplicată pentru a împiedica răspândirea bolii;
- >alte măsuri mai puțin intruzive au fost considerate insuficiente sau ineficace, lucru ce poate fi dovedit.

În lipsa acestor condiții cumulative, baza legală, în viziunea Curții, pentru a impune o măsură precum detenția, nu mai poate exista.

Reclamantul arată în continuare inexistența unei legislații primare și necesitatea aplicării testului de proporționalitate, dar și elementele reținute de Curte în cauza *Enhorn v. Suedia*. Prin urmare, deși scopul urmărit prin instituirea măsurii carantinei instituționalizată a fost limitarea răspândirea noului coronavirus și protejarea sănătății populației, astfel încât ea

apare că necesară în contextul existent la momentul emiterii Ordinului, anumite precizări se impun: la momentul plasării în carantină instituționalizată, nu am fost testat, a existat o singură recoltare în vederea testării, însă nu cunoaște dacă testul a fost realizat, nici până la acest moment necunoscând rezultatul obținut.

De asemenea, reclamantul invocă jurisprudența CEDO în cauza Kuimov v. Rusia, (cererea nr. 32147/04),

Ordinul nr. 414//2020 eșuează în a oferi o metodologie privind instituirea unor astfel de măsuri privative de libertate, ceea ce contravine cerințelor de previzibilitate și claritate legislativă, reclamantul invocând în acest sens jurisprudența a Judecătorei Baia Mare, în dosarul 5354/182/2020.

De asemenea, instituirea măsurii carantinei în condițiile anterior descrise contravine și art. 9 din Declarația Universală a Drepturilor Omului care prevede faptul că „nimeni nu trebuie să fie arestat, deținut sau exilat în mod arbitrar”, dar și art. 9 parag. 1-5 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice care stabilește la paragraful 1 următoarele: „orice individ are dreptul la libertate și la securitatea persoanei sale.

În al doilea rând, prin blocarea continuă, cu cheia, a ușii camerei de hotel pe perioada carantinei, dar și a modului în care hrana a fost servită în această perioadă, consideră că i-a fost încălcat dreptul la demnitate, dreptul de a nu fi supus unor tratamente degradante și i-a fost periclitată chiar integritatea fizică și psihică.

Reclamantul a arătat că a înțeles foarte bine contextul epidemiologic și importanța aplicării anumitor măsuri pentru a limita răspândirea virusului SARS-CoV-2, dar și a faptul că a cooperat cu autoritățile dar și faptul că nu a existat în niciun moment vreo intenție de a părăsi centrul de carantină sau de a încălca în alt mod restricțiile impuse și în acest sens acceptat respectarea acestor restricții în ciuda faptului că nu a fost testat la intrarea în carantină. Prin urmare, cele 14 zile petrecute în centrul de carantină, deși le-a considerat disproporționate în raport cu situația de fapt (în ciuda lipsei rezultatului testării), a continuat să fie considerat asimptomatic), au trecut fără vreun incident pe care să îl inițieze. Încuierea ușii de la hotel cu cheia, în mod continuu, este în mod vădit o încălcarea flagrantă a legilor și convențiilor în vigoare și a metodologiei de aplicare a măsurilor de prevenție în contextul COVID-19, dar și o modalitate de umilire. În niciun act normativ nu este prevăzută posibilitatea de a sechestra persoana plasată în carantină instituționalizată și de a o supune astfel unui tratament înjositor și extrem de împovăraător. Abuzul comis de autorități a fost completat de modul degradant în care i-a fost servită hrana, remediarea situației fiind posibilă doar după luarea unei poziții oficiale.

Pericolul în care s-a aflat în perioada în care ușa a fost încuiată din exterior este evident, mai ales că în camerele de hotel exista posibilitatea de a se fuma, nu erau instalați senzori de fum și existau și alte cauze care puteau determina un incendiu în interior sau exterior (un scurtcircuit). Nu cunoaște dacă hotelul are autorizație ISU și nici dacă existau hidranți sau extincatoare în termenul de valabilitate. Prin urmare, o posibilă evacuarea în cazul unui dezastru era îngreunată de deblocarea ușilor, astfel încât salvarea sa și a celorlalți depinde de vigilența celor desemnați cu paza centrului.

De asemenea, din considerente psihologice, o astfel de măsură contravine oricăror standarde privind protecția drepturilor omului. O astfel de izolare, fără o justificare legală, care echivalează cu privarea de libertate realizată prin intermediul penitenciarelor pentru persoanele condamnate penal, a avut repercusiuni asupra stării sale mentale.

În acest sens a invocat art. 3 din CEDO

În prezenta speță, așa cum rezultă și din aspectele expuse anterior, chiar de la momentul carantinării la hotelul Flora din stațiunea Lacul Sărat, a fost încuiată cu cheia în camera de hotel. În incinta hotelului, în afara altor persoane supuse măsurii de carantină nu exista

personal, astfel încât sechestrarea în camerele de hotel apare ca disproporționat, cu atât mai mult cu cât afară existau jandarmi care păzeau hotelul.

În acele 14 zile s-a simțit încarcerat, în postura unui deținut, dar fără a fi comis o faptă penală și fără să existe o hotărâre de condamnare. Încuierea ușii a persistat pe toată durata carantinei, chiar dacă se cunoștea faptul că testul efectuat pentru virusului SARS-COV-2 a fost unul negativ.

Modul de servire al hranei a fost și el similar celui folosit în penitenciare. Așa cum rezultă din descrierea existentă a fost nevoit să ridice mâncarea lăsată pe mocheta din fața camerei, un spațiu neigienizat și care cu siguranță era un factor de risc.

Tratamentul degradant atentează la demnitatea umană și generează victimelor sentimente de anxietate și inferioritate. Prin aceste tratamente se dorește o umilire a victimei, o devalorizare a acesteia cu scopul de a o înfrânge moral. Deși caracterul public al tratamentului poate fi un element important pentru aprecierea acestuia ca fiind' degradant, când înjosirea victimei are loc în prezența altor persoane, caracterul public al tratamentului nu este obligatoriu. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menționat că un tratament va rămâne a fi degradant chiar dacă elementul public lipsește, fiind „suficient ca victima să se simtă înjosită în ochii săi” (Tyrerc. Regatul Unit, nr. 5856/72).

Modul brutal în care reprezentanții statului român au aplicat prevederile privind carantina constituie un exemplu de tratament degradant, o situație ce nu trebuie trecută cu vederea, ci sancționată ca atare. Prin modalitatea de servire a hranei, fiind încuiat în camera de hotel, dar și prin abordarea globală a celor desemnați cu implementarea măsurilor, s-a simțit denigrat, înjosit și devalorizat ca ființă umană. Simplă prezumție că ar putea fi infectat cu SARS-CoV-2, menținută deși un teste nu a fost realizat, a dat naștere unei atitudini neconforme cu standardele privind protecția drepturilor omului.

Din perspectiva art 3 a Convenției Europene a Drepturilor Omului, arată că în data de 24.03.2020 a formulat o sesizare către Instituția Prefectului - Județul Brăila, Inspectoratul de Jandarmi - județul Brăila, Departamentul pentru Situații de Urgență și către Direcția de Sănătate Publică Brăila. În cuprinsul Adresei a precizat situația de fapt, a descris condițiile de carantinare de la locul indicat și a solicitat să fie luate măsuri pentru a nu mai fie încuiat în camera de hotel.

În urma sesizării transmise, a primit o notificare de la reprezentanții Instituției Prefectului -județul Brăila, la 31.03.2020 prin care i-a fost adus la cunoștință faptul că aspectele sesizate vor fi cercetate și va primi un răspuns în termen legal. Menționează că intrarea în carantină a fost realizată pe 20.03.2020, situația descrisă prin Adresa înaintată era una urgentă care ar fi trebuit să determine măsuri urgente și verificări, cu celeritate, imediat de la înregistrarea sesizării. Cu toate acestea, răspunsul scris, fără ca în concret să fie luate, măsuri, i-a fost comunicat în luna aprilie.

Prin urmare, statul român prin reprezentanții săi a încălcat în mod flagrant obligațiile ce îi revin în temeiul art. 3 din CEDO.

Reclamantul arată că în temeiul art. 253 alin. 4 Cod civil, deși în prezența unor daune morale, solicită repararea prejudiciului prin mijloace patrimoniale. Reparația patrimonială are ca finalitate compensarea și atenuarea suferințelor psihice generate de măsurile luate în perioada 20.03 - 03.04.2020.

În temeiul art. 1385 alin. 1 Cod civil, consideră că este incident și principiul reparării integrale a prejudiciului. Astfel, despăgubirea trebuie să cuprindă pierderea efectiv suferită (damnum emergens), cât și câștigul pe care în condiții obișnuite le-ar fi putut realiza și de care a fost lipsit, precum și cheltuielile pe care le-a făcut pentru limitarea prejudiciului (lucrum cessans).

Ordinul nr. 414/2020, în forma aplicabilă la momentul punerii sub măsura carantinei, stabilea la art. 4 alin. 1 faptul că direcțiile de sănătate publică județene și cea a municipiului

București, în colaborare cu autoritățile publice locale, identifică și organizează spații de carantinare instituționalizată în fiecare județ.

De asemenea, potrivit art. 12 din Legea 95/2006 Direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București sunt servicii publice deconcentrate ale Ministerului Sănătății, cu personalitate juridică, reprezentând direcția de sănătate publică la nivel local.

Art. 14 din OUG 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență constituie baza legală pentru constituirea serviciilor publice comunitare profesionale pentru situații de urgență, constituite ca servicii deconcentrate, care funcționează ca inspectorate județene și al municipiului București, asigură în zonele de competență coordonarea, îndrumarea și controlul activităților de prevenire și gestionare a situațiilor de urgență. Potrivit art. 2 din HG nr. 1492/2004 privind principiile de organizare, funcționarea și atribuțiile serviciilor de urgență profesionale, Serviciile de urgență profesionale care funcționează ca inspectorate, cu personalitate juridică se află în subordinea Inspectoratului General pentru Situații de Urgență. Alin. 4 al art. 2 din HG nr. 1492/2004 stabilește că activitatea inspectoratelor, ca servicii publice deconcentrate ale Ministerului Administrației și Internelor în teritoriu, este coordonată de prefect.

Codul administrativ la art. 265 alin. 2 prevede că Instituția prefectului este o instituție publică cu personalitate juridică, cu buget propriu, aflată în subordinea Guvernului.

Având în vedere că art. 36 CPC definește calitatea procesuală ca rezultând din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, cu luarea în considerare a celor expuse în conținutul prezentei cereri și a competențelor autorităților anterior menționate în gestionarea pandemiei, este clar că această condiție a acțiunii civile este îndeplinită.

De asemenea, NCC prevede la art. 221 că persoanele juridice de drept public sunt obligate pentru faptele ilicite ale organelor lor, în aceleași condiții ca persoanele juridice de drept privat. Art. 224 NCC stabilește că statul răspunde în mod subsidiar pentru obligațiile autorităților și instituțiilor publice care sunt persoane juridice, iar în raporturile civile în care statul se prezintă nemijlocit, în nume propriu, ca titular de drepturi și obligații, acesta participă prin Ministerul Finanțelor Publice.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 72, art. 221, art. 253 alin. 4, art. 1349, art. 1357 și următoarele, art. 1381 și următoarele din NCC; art. 23, art. 21, art. 53 din Constituția României; art. 3 și art. 5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului; art. 9 din Declarația Universală a Drepturilor Omului; art. 9 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice; Convenția împotriva torturii și a altor pedepse ori tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York; Ordinul Ministrului Sănătății nr. 414/2020.

Spre dovedirea celor susținute a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri înscrisuri, sens în care au fost atașate anexa nr. 1 - Adresa nr. 4902 formulată la 24.03.2020; anexa nr. 2 - Notificare Instituția Prefectului - județul Brăila din 31.03.2020; anexa nr. 3 - Răspunsul nr. 4902/16.04.2020 privind Adresa de la Anexa nr. 1; Anexa nr. 4 - Adresa nr. 6967 formulată la 1.05.2020 anexa nr. 5 - Răspunsul nr.6867 din 21.05.2020 privind Adresa de la Anexa nr. 4.

Având în vedere lipsa comunicării rezultatului testului pentru care au fost recoltate probe în data de 23.03.2020, pentru soluționarea cu celeritate a cauzei, a solicitat înaintarea unui Adrese către DSP Brăila prin care să fie solicitată comunicarea următoarelor înscrisuri: rezultatul testului pentru virusul SARS-COV-2 realizat în perioada carantinării; actul administrativ de instituire a măsurii carantinei; actul administrativ prin care Hotelul Flora a fost avizat de către DSP Brăila ca centru de carantină

Având în vedere faptul că era important ca centrul de carantină să dispună de autorizație de risc la incendiu, a solicitat înaintarea unei Adrese către ISU Brăila prin care să îi fie solicitată comunicarea următorului înscris:

iautorizația de risc la incendiu pentru Hotelul Flora din Stațiunea Lacu Sărat, jud. Brăila
Interogatoriul pârâtelor; proba testimonială

Pârâțul, Inspectoratul pentru Situații de Urgență "Dunărea" al județului Brăila, prin întâmpinarea formulată a solicitat respingerea cererii, ca neîntemeiată și nefondată.

Pe cale de excepție a invocat excepția necompetenței teritoriale a Tribunalului București, față de dispozițiile art. 113 alin. (1) pot. 9 din noul C pr. civ

Se arată că potrivit Codului de procedură civilă, în materia răspunderii civile delictuale, este competent din punct de vedere teritorial Tribunalul Brăila, deoarece pârâtele - Instituția Prefectului - Județul Brăila, Direcția de Sănătate Publică Brăila și Inspectoratul pentru Situații de Urgență " Dunărea " al jud. Brăila, au adresele sediilor în mun. Brăila, jud. Brăila , iar circumscripția căreia s-a săvârșit presupusa fapta ilicită și instanța în raza căreia s-a produs prejudiciul are competența teritorială Tribunalul Brăila.

Prin depunerea cererii de chemare în judecată la Tribunalul București , reclamanta a investit în mod nelegal această instanță, fixând în mod definitiv competența în favoarea acesteia, iar opțiunea poate fi contestată de pârâți și de instanță.

De asemenea-a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Inspectoratului pentru Situații de Urgență " Dunărea " al jud, Brăila (respectiv Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției din cadrul I.S.U.Z Brăila), raportat la faptul ca reclamantul în data de 19.03.2020, ora 21.36 a intrat în țară cu avionul, din Italia pe la punctul de trecere a frontierei P.T.F. Aeroport Otopeni, iar triajul epidemiologie a fost realizat de către Direcția de Sănătate Publică București în colaborare cu Direcția de Sănătate Publică Brăila, în conformitate cu prevederile art. 8 alin. (5) din O.U.G. nr. 11/2020 privind stocurile de urgență medicală, precum și unele măsuri aferente instituirii carantinei și nu de Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Dunărea” al Județului Brăila (respectiv Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției din cadrul I.S.U.J. Brăila).

Față de cele expuse, dat fiindcă nu Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Dunărea” al Județului Brăila (respectiv Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției din cadrul I.S.U.J. Brăila) a procedat la efectuarea triajului epidemiologie a reclamantului, coroborat cu faptul că reclamantul a intrat în țară pe la punctul de frontieră P.T.R Aeroport Otopeni, care intră în competența Direcției de Sănătate Publică București de a efectua triajul epidemiologie, solicită să dispuneți admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive a Inspectoratului pentru Situații de Urgență „Dunărea” al Județului Brăila (respectiv Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției din cadrul I.S.U.J. Brăila).

În această ordine de idei arată că nu Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Dunărea” al Județului Brăila (respectiv Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției din cadrul ISUJ Brăila), a introdus reclamantul în carantină instituționalizată.

În acest context, susține că nu se justifică chemarea sa în judecată întrucât nu are calitate procesuală pasivă, introducerea în carantină instituționalizată fiind dispusă de către Direcția de Sănătate Publică București în colaborare cu Direcția de Sănătate Publică Brăila.

În continuare, a fost invocată excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată întrucât prin aceasta reclamantul urmărește stabilirea unor daune morale în sarcina pârâților.

Din conținutul prevederilor legale, rezultă că pentru a exista o răspundere civilă delictuală, este necesară întrunirea cumulată a următoarelor condiții: prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, vinovăția autorului faptei ilicite și prejudiciabile, nefiind îndeplinite din punctul nostru de vedere.

In afara existenței unei fapte ilicite, pentru a putea angaja răspunderea delictuală pentru fapta proprie, așa cum este reglementată în art. 1349 coroborat cu art. 1357-1371 din noul Cod civil, mai este necesară și producerea unei pagube victimei

Esența răspunderii civile delictuale constă în existența unui prejudiciu, cauzat prin încălcarea drepturilor subiective sau a unor interese legitime ale unei persoane, condiții

obiective în lipsa cărora nu se poate stabili obligația de reparare ce se naște în sarcina persoanei responsabile.

Prejudiciile morale sau daunele morale sunt cele cauzate prin atingerile aduse personalității afective sau sociale a unei persoane, atingerile aduse vieții private sau intime, atentatele la onoarea, demnitatea și cinstea victimei, etc. și trebuiesc probate.

Condițiile necesare pentru a se putea cere repararea prejudiciului, trebuie să îndeplinească următoarele condiții: să fie cert, să nu fi fost reparat încă, să fie direct, să fie personal și să rezulte din încălcarea sau atingerea unui interes legitim. Caracterul cert al prejudiciului este atunci când existența sa se poate constata cu certitudine și atunci când acesta se poate evalua, el trebuie să rezulte și din încălcarea ori atingerea unui drept sau a unui interes legitim,

În absența oricăruia dintre aceste elemente, angajarea răspunderii civile delictuale nu este admisibilă.

Or, prin admiterea acțiunii reclamantului, instanța ar stabili în sarcina pârâtului I.S.U-Brăila unele măsuri care contravin Ordinul nr. 414/2020, deși această măsură a carantinării a fost luată de Direcția de Sănătate Publică București în colaborare Direcția de Sănătate Publică Brăila, iar reclamantul și-a dat acordul intrând în carantină instituționalizată.

Pe de altă parte, obligația de a plăti daune morale reclamantului nu poate fi dispusă decât în cazurile în care se tinde la unele acte abuzive, or, în speța de față nu s-a făcut dovada săvârșirii vreunor acte abuzive în ceea ce privește Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Dunărea” al Județului Brăila (respectiv Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției din cadrul I.S.U.J. Brăila) și nici nu vede în ce ar fi putut consta acestea, dat fiind faptul că, așa cum a arătat, triajul epidemiologic a fost efectuat de către Direcția de Sănătate Publică București, iar măsura carantinării a fost luată de D.S.P. București în colaborare Direcția de Sănătate Publică Brăila.

De asemenea, referitor la elementele constitutive privind condițiile acțiunii civile delictuale, consideră că nu sunt îndeplinite.

În altă ordine de idei, caracterul urgent al carantinării, trebuie analizat în aceste condiții și consideră că este necesar să fie avut în vedere faptul că scopul luării măsurii carantinării instituționalizate nu este acela de a limita unele drepturi și libertăți ale reclamantului (și ale tuturor celor aflați în aceeași situație cu aceasta), ci acela de a preveni/limita răspândirea COVID-19 și de a oferi protecție celorlalți, pe perioada stării de alertă, în considerarea interesului public general.

Totodată, termenul de 14 zile impus prin actele normative în vigoare pentru măsura izolării/carantinării (instituționalizate) este perioada maximă indicată de specialiști în care se manifestă simptomatologia specifică infecției cu COVID, iar reducerea acestuia nu poate fi realizată.

Având în vedere toate cele mai sus prezentate, solicită respingerea ca inadmisibilă a cererii formulate de către reclamant

Pe fondul cauzei, apreciază că acțiunea reclamantului este nefondată și neîntemeiată pentru următoarele motive:

În fapt, reclamantul, Rusinoiu Laurențiu Daniel, cetățean român, a intrat în România în data de 19.03.2020 ora 21.36 cu un transport aerian Tarom, venind din Italia pe la punctul de trecere a frontierei P.T.F. Aeroport Otopeni. Reclamantul însăși prin cererea de chemare în judecată declară și recunoaște că la intrarea în țară pe la punctul de trecere a frontierei, autoritățile vamale i-au dat acesteia un chestionar/formular (declarație pe proprie răspundere pentru punerea în aplicare a măsurii izolării/carantinării conform anexei nr. 3 din OMS nr, 414/2020) pe care aceasta l-a completat.

În chestionarul/formularul/declarația pe proprie răspundere completată de reclamantul, recunoaște că a indicat unde va fi carantinat, țara din care venea (Italia), și numărul său de

telefon, context în care consideră că, reclamantul prin completarea chestionarului mai sus - menționat a luat act de faptul că trebuie să rămână carantinat.

Mai mult decât atât, faptul că obligarea carantinării este larg mediatizată în mass - media, iar reclamantul putea să obțină relații în acest sens oricând de la instituțiile abilitate.

Consideră că reclamantul nu se poate prevala de faptul că nu a cunoscut obligația ce îi revenea, respectiv obligația de a se carantina și nu de a se izola la domiciliu, dat fiind faptul că aceasta a completat chestionarul /formularul la punctul de trecere a frontierei.

În altă ordine de idei, conform principiului "Nemo legem ignorare censetur -Nimeni nu poate fi considerat ca nu cunoaște legea", cunoașterea și respectarea legilor este o îndatorire primordială a tuturor cetățenilor, înscrisă în Constituție. Cunoașterea și respectarea legii definesc atitudinea civică, comportamentul etic, grija față de valorile sociale, apărute și promovate prin actele normative, față de interesele fundamentale ale întăririi și dezvoltării societății.

Referitor la afirmația reclamantului " nu cunosc dacă hotelul are autorizație ISU și nici dacă există hidranți sau extincatoare în termenul de valabilitate. Prin urmare o posibilă evacuare în cazul unui dezastru era îngreunată de deblocarea ușilor, astfel salvarea mea și a celorlalți depinde de vigilența celor desemnați cu paza centrului precizăm faptul că o considerăm nefondată, având în vedere că acestuia i s-a răspuns prin adresa nr. C/28083 din 23.03.2020, adresa transmisă prin email, unde i s-a comunicat că prin Hotărârea nr. 12/19.03.2020 a Comitetului pentru Situații de Urgență Hotelul Flora din stațiunea Lacu Sărat, com. Chiscani este stabilit ca spațiu pentru carantinarea persoanelor suspectate de infectare cu noul Cononavirus.

Din punct de vedere al securității la incendiu spațiul pentru carantinare respectă cerințele minime de securitate la incendiu, fiind dotat cu instalație de hidranți interiori și mijloace de primă intervenție.

În ceea ce privește evacuarea utilizatorilor, hotelul are suficiente căi de evacuare, printre altele și o scară exterioară, iar personalul angajat este instruit privind modul de evacuare a utilizatorilor în cazul producerii unei situații de urgență.

De asemenea la nivelul operatorului economic este reglementat fumatul prin decizie internă și sunt afișate indicatoare care interzic acest lucru, adresă pe care o anexează în copie.

Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Dunărea” al Județului Brăila (respectiv Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției din cadrul I.S.U.J. Brăila) nu are competență de a acorda derogări de la carantină instituționalizată, această derogare se face conform prevederilor H.G. nr. 394/2020 preluate în aceeași formă de H.G. nr. 476/2020 coroborat cu precizările Ordinului Centrului Național pentru Coordonare și Conducere a Intervenției nr. 134448/21.05.2020, conform căruia: „Centrul Național de Coordonare și Conducere a Intervenției analizează și prin Ordinul comandantului acțiunii, acordă derogări de la izolare/carantinare instituționalizată, în situații excepționale care nu sunt prevăzute în actele normative în vigoare (precum, situații medicale grave)", context în care reclamantul avea obligația să solicite această derogare de la Centrul Național de Coordonare și Conducere a Intervenției.

Se arată că potrivit art preambulului Legii nr. 55/2020, justificarea restrângerii acestor drepturi individuale este dată de necesitatea protejării interesului public general prin adoptarea unor noi măsuri care să permită autorităților publice să intervină eficient și cu mijloace adecvate pentru gestionarea crizei; de asemenea, aceste restrângeri ale unor drepturi/ libertăți individuale au fost luate în considerare necesității instituirii, în contextul existenței unei situații de urgență de amploare și intensitate deosebită, a unor mecanisme care să protejeze, în mod adecvat eficient și cu prioritate, drepturile convenționale, unionale și constituționale la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății și având în vedere obligația instituită de Legea fundamentală în sarcina statului de a lua măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății

publice a cetățenilor; astfel de măsuri preconizate a fi luate în cadrul măsurilor pentru asigurarea rezilienței comunităților, cu caracter esențialmente temporar și, după caz, gradual, proporționale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al pandemiei, necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor convenționale și constituționale la viața, integritate fizică și sănătate ale persoanelor, ce se aplică în mod nediscriminatoriu, și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale sunt și cele regăsite la art. 5 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 55/2020, respectiv: „măsuri de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, inclusiv instituirea carantinei sau a izolării la domiciliu; ”

Pe cale de consecință, consideră că cererea de chemare în judecată trebuie respinsă ca neîntemeiată, avându-se în vedere considerentele expuse în prezenta întâmpinare.

În drept: Constituția României, republicată, Legea 134/ 2010 privind Codul de procedură civilă, art. 5 alin. 2 lit. d, art. 66 lit. a, art. 67 alin. 2 lit. b, c și d, art. 68 din Legea „ 55/ 2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, OUG 21/ 2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, cu modificările și completările ulterioare, art. 8 alin. 5 al OUG 11/ 2020 privind stocurile de urgență medicală, precum și unele măsuri aferente instituirii carantinei, cu modificările și completările ulterioare: " Triajul epidemiologie din punctele de trecere a frontierei se asigură de către direcțiile de sănătate publică județene și/sau a municipiului București prin personalul propriu sau prin personal delegat/detașat din cadrul altor unități sanitare”, HGR 394/ 2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, HGR 476/ 2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 (în vigoare din 17 iunie 2020), Regulamentul Sanitar Internațional 2005, HGR 758/ 2009 pentru punerea în aplicare a Regulamentului sanitar internațional 2005, art. 4, alin-1 lit. d din Legea 95/ 2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare potrivit căruia: " f) principiul precauției - instrumentul prin care direcția de sănătate publică decide și intervine în situații în care se apreciază că există un potențial risc pentru sănătatea populației, în condițiile unei argumentații științifice insuficiente;”, OMS 414/ 2020 privind instituirea măsurii de carantină pentru persoanele aflate în situația de urgență de sănătate publică internațională determinată de infecția cu COVID-19 și stabilirea unor măsuri în vederea prevenirii și limitării efectelor epidemiei, cu modificările și completările ulterioare, precizările CNCCI NR-134448/ 21.05.2020 în care este indicată procedura de soluționare a contestațiilor la măsura izolării, art. 205 și 997- 999 din Legea 134/ 2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, HGR Nr. 394/2020 din 18 mai 2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, OMS 414/ 2020 privind instituirea măsurii de carantină pentru persoanele aflate în situația de urgență de sănătate publică internațională determinată de infecția cu COVID-19 și stabilirea unor măsuri în vederea prevenirii și limitării efectelor epidemiei.

În probațiune, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisurile existente la dosarul cauzei precum și orice altă probă a cărei necesitate ar rezulta din dezbateri.

Referitor la capătul de cerere privind cheltuielile de judecată solicită respingerea acestuia.

Pârâta, Instituția Prefectului- Județul Brăila prin întâmpinarea formulată a solicitat respingerea acțiunii ca netemeinică și nelegală .

În fapt, în data de 24.03.2020 reclamantul s-a adresat Instituției Prefectului- Județul Brăila cu sesizarea înregistrată sub nr. 4902/26.03.2020 prin care încunoștința instituția despre

nerespectarea dispozițiilor legale în perioada de carantină, petiție la care s-a formulat răspuns în condițiile legii.

Pârâta a invocat prevederile art. 1, alin. 2 și ale art. 4 din Ordinul ministrului sănătății nr. 414/2020, art. 2 din Decretul președintelui României nr. 195/16.03.2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României pentru prevenirea răspândirii COVID-19 și de asemenea dis part 8 din OUG nr. 11/2020 privind stocurile de urgență medicală, precum și unele măsuri aferente instituirii carantinei în cazul epidemiilor/pandemiilor ministrul sănătății instituie carantina pentru persoanele care intră pe teritoriul României din zonele afectate, ca măsură de prevenire și limitare a îmbolnăvirilor.

Ca urmare, în calitate de reprezentant al Guvernului în teritoriu, prefectul are ca atribuție, conform art. 251, alin.1, lit. a din O.U.G. nr. 57/2019 privind codul administrativ atribuții privind asigurarea implementării la nivel local a politicilor guvernamentale și respectării ordinii publice.

Referitor la cererea reclamantului de a i se plăti daune morale de către Instituția Prefectului- Județul Brăila cauzate prin fapte ilicite întreprinse în perioada 20.03.2020-03.04.2020 face următoarele precizări:

Pentru a exista o răspundere civilă delictuală, este necesară întrunirea cumulată a următoarelor condiții: prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, vinovăția autorului faptei ilicite și prejudiciu bile.

Cu privire la dovedirea prejudiciului - condiție esențială a răspunderii civile delictuale, de către reclamant, consideră că acesta ar trebui să justifice că dauna suferită s-a datorat faptei ilicite săvârșită de Instituția Prefectului- Județul Brăila.

Pentru a se putea repara prejudiciul cauzat victimei, acesta trebuie să îndeplinească următoarele condiții: să fie cert, să nu fi fost reparat încă, să fie direct, să fie personal și să rezulte din încălcarea sau atingerea unui interes legitim.

Și aceste condiții trebuie îndeplinite cumulativ, astfel că nu este suficient ca reclamantul să dovedească faptul că prejudiciul este cert și personal, nu a fost reparat încă și a rezultat din încălcarea sau atingerea unui interes legitim, ci este necesar să justifice să este și direct, așa cum rezultă din dispozițiile art. 1533 c

Caracterul direct al prejudiciului este dat de raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul injust, care a cauzat reclamantului o pagubă, caracter care se poate argumenta doar pe baza existenței elementului obiectiv, adică al raportului de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu.

Referitor la fapta ilicită, arată că însăși prezentarea reclamantului din cererea de chemare în judecată prin care menționează că prin faptă ilicită înțelege măsurile nelegale instituite care l-au privat de libertate.

Așa cum a mai precizat prin art. 2 din Decretul președintelui României nr. 195/16.03.2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României pentru prevenirea răspândirii COVID-19 și realizarea managementului consecințelor, raportat la evoluția situației epidemiologice, pe durata stării de urgență a fost restrâns exercițiul privind anumite drepturi, printre care și cel la libera circulație.

Având în vedere faptul că reclamantul, după cum singur expune situația de fapt, a intrat pe teritoriul României venind din zonă cu transmitere comunitară extinsă afectată de COVID-19, la data de 19.03.2020 Italia fiind încadrată în zona roșie, conform Hotărârii nr. 10/14.03.2020 a Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență, era necesară luarea măsurii de carantină instituționalizată și, în concluzie aceasta nu poate fi considerată o faptă ilicită.

Cu privire la celelalte aspecte semnalate de reclamant, și are în vedere modul de servire al mesei sau încuierea camerelor de către personalul hotelului unde acesta a fost cazat, menționăm că, deși nu au existat dovezi în acest sens, conducerea Instituției Prefectului-

Județul Brăila, bazându-se doar pe cele sesizate de reclamant prin adresa înregistrată sub nr. 4902/26.03.2020, a transmis administrației Hotelului Flora solicitările petentului.

De asemenea au fost contactate și celelalte autorități publice care aveau competențe în stabilirea, implementarea și verificarea măsurilor legale care se impuneau pentru prevenirea răspândirii COVID-19, respectiv Direcția de Sănătate Publică Brăila, Inspectoratul pentru Situații de Urgență Brăila, Inspectoratul de Jandarmi Județean Brăila.

În baza dispozițiilor legale, pentru locațiile în care au fost cazate persoanele pentru care s-a dispus luarea măsurii de carantină instituționalizată s-au încheiat contracte privind decontarea cheltuielilor pentru carantina persoanelor care intră pe teritoriul României din zonele afectate de COVID-19 în baza HG nr. 201/2020 privind aprobarea normelor metodologice pentru stabilirea cheltuielilor pentru carantină și luarea unor măsuri în domeniul sănătății au fost stabilite între autoritățile administrației publice locale și operatori economici privați.

O altă condiție esențială pe care trebuie să o dovedească reclamantul în raport cu Instituția Prefectului- Județul Brăila este vinovăția, element important pentru existența și aplicabilitatea răspunderii civile.

Astfel, după cum este deja de notorietate, pentru ca răspunderea civilă delictuală a celui care a cauzat un prejudiciu să fie angajată, în speță Instituția Prefectului- Județul Brăila, nu este suficient să existe o faptă ilicită aflată în raport de cauzalitate cu prejudiciul ce a fost produs, ci este necesar ca această faptă să îi poată fi imputată, fiind necesar ca aceasta să fi avut o vină atunci când a săvârșit-o, deci să acționeze cu vinovăție.

Mai mult, raportat la vinovăție trebuie identificate cele două elemente ale acesteia: cel obiectiv, care constă în încălcarea unei obligații juridice, și cel subiectiv, numit imputabilitate sau culpabilitate, care reprezintă atitudinea autorului de a înțelege și de a-și asuma consecințele faptelor ce au fost săvârșite.

Nu în ultimul rând, o altă condiție necesară și generală a răspunderii civile delictuală, pe care trebuia să o probeze reclamantul este existența raportului de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu.

Necesitatea existenței acestei condiții rezultă în special din dispozițiile Cod civil, cum sunt art. 1349 alin. (2), art. 1357 alin. (1), art. 1358-1359, 1372-1373, 1375-1376 și 1378-1379, în care se dispune că obligația de reparare intervine pentru „toate prejudiciile cauzate” sau pentru „prejudiciul cauzat” printr-o faptă ilicită sau „cauzat de un animal”, „cauzat de un lucru” sau „cauzat de ruina edificiului” ori în alte situații.

De altfel, raportul de cauzalitate este nu numai o condiție a răspunderii civile delictuale, ci este în același timp și criteriul sau elementul în funcție de care instanța va determina întinderea daunelor la care ar avea dreptul reclamantul în raport cu Instituția Prefectului- Județul Brăila.

Față de aceste considerente și ținând cont de faptul că reclamantul nu a făcut dovada îndeplinirii niciunei condiții privind instituirea răspunderii civile delictuale în sarcina Instituției Prefectului- Județul Brăila, solicită respingerea acțiunii ca netemeinică și nelegală.

În drept: dispozițiile Ordinului ministrului sănătății nr. 414/2020, Decretului președintelui României nr. 195/16.03.2020, OUG nr. 11/2020, art. 1349 alin. (2), art. 1357 alin. (1), art. 1358-1359, 1372-1373, 1375-1376 și 1378-1379 c.civ.

Pârâtul, Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, prin întâmpinarea formulată a solicitat, în principal admiterea excepțiilor invocate, iar în subsidiar, respingerea cererii ca neîntemeiată, pentru următoarele motive:

Față de pretențiile reclamantului și temeiurile de drept invocate în susținerea acestora, a invocat excepția netimbrării acțiunii, excepția lipsei calității procesual pasive a Statului Român prin Ministerul Finanțelor Publice.

În susținerea excepției se arată că în cauza dedusă judecării, reclamantul a chemat în judecată pârâțul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, alături de celelalte părți pârâte, solicitând obligarea acestora la plata sumei 250.000 lei la care se adaugă dobânda legală de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la data plății efective, cu titlu de daune morale pentru prejudiciul suferit ca urmare a lipirii sale de libertate prin plasarea sa în carantină în perioada 20.03-03.04.2020, perioadă în care a fost suspus unor tratamente inumane și degradante.

Instituțiile publice ce au competențe în asigurarea și protejarea sănătății publice sunt stabilite prin dispozițiile art.25 din Legea nr.95/2006-privind reforma în domeniul sănătății și ale art.8 alin.1 și art.8 alin.2 din OUG nr. 11/2020.

Astfel, potrivit prevederilor art.25 Legea nr.95/2006:

1) instituțiile și unitățile sanitare care asigură asistența de sănătate publică, în cazul apariției unui focar de boală transmisibilă, precum și în situația iminenței izbucnirii unei epidemii, au obligația să dispună măsuri specifice.

2) Măsurile privind prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență generate de epidemii, precum și bolile transmisibile pentru care declararea, tratamentul sau internarea sunt obligatorii se stabilesc prin ordin al ministrului sănătății.

Totodată, dispozițiile art.8 din OUG nr. 11/2020, stabilesc următoarele:

1) în cazul epidemiilor/pandemiilor sau situațiilor de urgență de sănătate publică internaționale declarate de Organizația Mondială a Sănătății, dacă exista un risc iminent pentru sănătatea publică, cu respectarea Regulamentului sanitar internațional (2005), la propunerea Grupului tehnic de experți ai Ministerului Sănătății, ministrul sănătății instituie carantina pentru persoanele care intră pe teritoriul României din zonele afectate, ca măsură de prevenire și limitare a îmbolnăvirilor.

2) în funcție de evoluția situației epidemiologice, Ministerul Sănătății stabilește și actualizează zonele afectate și perioada de carantinare obligatorie și alte măsuri necesare prin emiterea de instrucțiuni.

Prin urmare, Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice nu-și poate legitima calitatea procesuală pasivă atunci când se invocă faptul că alte persoane - fizice sau juridice - s-ar face vinovate de producerea unui eventual prejudiciu, în cadrul raportului juridic litigios, urmând a se antrena în mod direct răspunderea civilă delictuală a persoanelor respective, în măsura în care, într-adevăr, s-ar fi produs un prejudiciu.

În acest context, trebuie avute în vedere dispozițiile art.221 din Codul Civil, potrivit cărora "Dacă prin lege nu se dispune altfel, persoanele juridice de drept public sunt obligate pentru faptele licite sau ilicite ale organelor lor, în aceleași condiții ca persoanele juridice de drept privat".

Conform art.224 alin.1 din Codul Civil "Dacă prin lege nu se dispune altfel, statul nu răspunde decât în mod subsidiar pentru obligațiile organelor, autorităților și instituțiilor publice care sunt persoane juridice și niciuna dintre aceste persoane juridice nu răspunde pentru obligațiile statului."

Fiind o acțiune întemeiată pe dispozițiile art. 1349 și următoarele din Codul Civil care instituie răspunderea civilă delictuală, trebuie să se analizeze dacă există identitate între persoana chemată în judecată și cea ținută de obligația de despăgubire, respectiv cea care a comis fapta cauzatoare de prejudiciu.

Arată faptul că, voința reclamantului de a chema în judecată Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, nu este de natură să confere și legitimare procesuală pasivă Statului Român prin Ministerul Finanțelor Publice, având în vedere că o astfel de legitimare se analizează strict și delimitat în funcție de raportul juridic dedus judecării în cauza respectivă.

Teoretic, Statul Român poate fi subiect de drepturi și obligații nu numai în raporturile de drept constituțional, administrativ sau fiscal, ci și în raporturile private, cum sunt cele de natură civilă, din moment ce legea nu distinge. Aceasta nu înseamnă, că în mod automat, în orice raport privat, de drept civil, statul român trebuie să răspundă fără o analiză riguroasă a conținutului acestui raport juridic și ca atare a naturii obligației în discuție.

Statul nu răspunde pentru pagubele produse printr-una din formele de exercitare a autorității sale chiar dacă din Constituția României rezultă că Statul Român garantează, printre alte valori fundamentale, și drepturile și libertățile cetățenilor.

Arată faptul că, atâta vreme cât prin legea fundamentală se prevede că "statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească, în cadrul democrației constituționale", înseamnă că fiecare putere din stat are răspunderea ei distinctă.

Prin urmare, raportat la prevederile legale mai sus invocate, Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice nu are calitate procesuală pasivă în prezenta cauză, motiv pentru care solicită admiterea excepției invocate și respingerea acțiunii pe cale de consecință.

În situația în care se va respinge excepția invocată solicită respingerea acțiunii, ca neîntemeiată

În ceea ce privește solicitarea reclamantului de acordare a daunelor morale suferite ca urmare a pretinselor tratamente inumane sau degradante (a care ar fi fost supus în perioada de carantină, întemeiată pe dispozițiile art.3 din CEDO, apreciază că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, solicită a fi respinsă, pentru următoarele argumente de fapt și de drept;

Potrivit dispozițiilor art. 3 din CEDO, sunt considerate tratamente inumane, actele prin care se provoacă victimei leziuni sau suferințe fizice și morale, dar care se manifestă într-o formă mai puțin gravă ca tortura.

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului relevă o serie de tratamente inumane care nu se aplică în cazul reclamantului.

Tratamentul degradant atentează grav la demnitatea umană, generează victimelor sentimente de frică, anxietate și inferioritate, capabile să umilească și să înjosească victima, să o devalorizeze de esența sa de ființă umană; înfrânge rezistența fizică și morală a victimei și o determină să acționeze împotriva voinței sau conștiinței sale.

A redat de asemenea și în cazul tratamentelor degradante jurisprudența CEDO.

Având în vedere cele mai sus arătate, este fără putință de tăgadă faptul că, nu pot fi apreciate ca tratament inuman sau degradant condițiile necorespunzătoare de cazare în hotelul în care a fost carantinat reclamantul, în sensul dispozițiilor art.3 din CEDO.

În ceea ce privește solicitarea reclamantului privind obligarea, în solidar, a Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice alături de celelalte instituții pârâte, la plata pretinsului prejudiciu suferit de acesta, arată următoarele:

Dispozițiile art. 1382 Cod civil instituie solidaritatea pasivă a persoanelor care au provocat un prejudiciu prin aceeași faptă ilicită, textul prevăzând că cei care răspund pentru o faptă prejudiciabilă sunt ținuți solidar la reparație față de cel prejudiciat.

Astfel cum rezultă din conținutul textului de mai sus, una dintre trăsăturile juridice ale obligației solidare pasive este aceea că prejudiciul trebuie să fie provocat prin aceeași faptă ilicită și să fie cauzat în comun de autorii acesteia.

Pe cale de consecință, prin prisma tuturor argumentelor expuse în cuprinsul prezentei întâmpinări, solicită în principal, admiterea excepțiilor invocate și respingerea acțiunii în consecință, iar în subsidiar respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

În drept: dispozițiile legale la care a făcut referire în cuprinsul acesteia.

Probă: înscrisuri.

Pârâta, DIRECȚIA DE SĂNĂTATE PUBLICĂ A JUDEȚULU BRĂILA, a formulat întâmpinare prin care a solicitat, în esență, respingerea cererii ca neîntemeiată.

În motivare, aceasta a arătat că a acționat în deplină legalitate și în conformitate cu normele și procedurile care erau aplicabile tuturor persoanelor care se aflau într-o situație identică cu cea a reclamantului în perioada stării de urgență, astfel încât nu poate fi reținută niciun fel de vinovăție în sarcina DSP Brăila care să ducă la îndeplinirea cumulativă a condițiilor pentru atragerea răspunderii civile delictuale.

DSP Brăila a aplicat normele în vigoare raportat la perioada în care reclamantul a fost supus măsurii carantinării instituționalizate; deși actele normative au suferit ulterior modificări sau completări, instanța de judecată trebuie să se raporteze exclusiv la forma și conținutul textelor de lege în vigoare în acea perioadă.

În fapt, la data de 16 martie 2020 Președintele României a promulgat Decretul nr. 195/16 martie 2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României pe o durată de 30 zile având în vedere evoluția situației epidemiologice internaționale determinată de răspândirea coronavirusului SARS- CoV-2 și creșterea masivă a numărului de persoane infectate.

Acest act normativ a fost dublat de ordonanțe militare, impunând măsuri cu caracter excepțional, cu aplicabilitate la întreaga populație a României.

Astfel, după cum însuși reclamantul precizează la fila nr. 3 din acțiune, acesta a intrat în țară în data de 19 martie 2020 cu un charter aparținând companiei de transport aerian TAROM, punctul de îmbarcare fiind Italia.

Conform mențiunilor Institutului Național de Sănătate Publică din România, la data de 19 martie 2020, Italia (întreaga țară) era considerată "zonă roșie", ceea ce atrăgea plasarea în carantină instituționalizată a tuturor persoanelor care intrau în România, venind din Italia, în conformitate cu prevederile art. 1, alin.2 din OMS nr. 414/2020 privind instituirea măsurii de carantină pentru persoanele aflate în situația de urgență de sănătate publică internațională determinată de infecția cu COVID-19 și stabilirea unor măsuri în vederea prevenirii și limitării efectelor pandemiei.

Prevederile art. 1, alin. 2 din OMS nr. 414/2020 impuneau obligativitatea pentru persoanele care veneau din "zona roșie", deci inclusiv din Italia, de a se supune măsurii carantinării instituționalizate pentru o perioadă de 14 zile, în spații special amenajate puse la dispoziție de către autoritățile locale.

Astfel, pentru încercarea diminuării cazurilor de COVID-19 pe teritoriul României, având în vedere numărul ridicat de cazuri din Italia, normele legale române instituiau obligativitatea supunerii măsurii carantinării instituționalizate și nu prevedeau posibilitatea instituirii izolării la domiciliu pentru persoanele care aveau ca punct de plecare Italia.

Reclamantul, raportat la situația de fapt pe care însuși acesta o recunoaște, respectiv venea din Italia în România la data de 19 martie 2020, nu se încadra în prevederile art. 1, alin. 3 din OMS nr. 414/2020 pentru a i se institui măsura izolării la domiciliu .

În aceste condiții, în mod corect, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data de 19 martie 2020, la intrarea în țară, reclamantul a fost plasat sub măsura carantinării instituționalizate.

Măsura izolării la domiciliu nu era posibilă din punct de vedere legal la data de 19 martie 2020 pentru situația reclamantului, astfel că autoritatea la care s-ar fi adresat solicitarea nu putea încuviința o astfel de măsură deoarece era contrară normelor legale.

Conform reglementărilor aplicabile în perioada în care reclamantul Rusinoiu Laurențiu Daniel a fost carantinat instituționalizat, autoritățile de sănătate publică de la nivel județean, respectiv DSP-urile, nu emiteau decizii individuale pentru stabilirea măsurii aplicabile, acestea devenind obligatorii la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 136/18.07.2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologie și biologic, deci începând cu 21 iulie 2020.

Urmare plasării sub măsura carantinării instituționalizate, raportat la domiciliul reclamantului, acesta a fost plasat în carantină la Hotelul Flora din Lacu Sărat, aceasta unitate hotelieră fiind desemnată de către Comitetul Județean pentru Situații de Urgență Brăila, prin Hotărârea nr. 12/19 martie 2020 ca spațiu suplimentar pentru carantinarea persoanelor suspectate de infectare cu noul Coronavirus, având capacitate de cazare de 188 persoane.

După momentul plasării reclamantului sub măsura carantinei instituționalizate, pe data de 21 martie 2020 acesta a fost testat, iar rezultatul a fost negativ.

Procedura în vigoare stabilea obligativitatea comunicării rezultatului la testare doar în situația în care acesta era pozitiv, după cum reiese din Metodologia de supraveghere a sindromului respirator acut cu noul coronavirus (COVID-19) - fila 7, paragraf 4.

Astfel, cum rezultatul la testul efectuat reclamantului a ieșit negativ, cu respectarea procedurilor în vigoare stabilite de către Institutul Național de Sănătate Publică din România, nu i s-a comunicat rezultatul.

Oricum, trebuie subliniat că rezultatul negativ al testului pentru COVID nu ducea la încetarea automată a măsurii carantinării instituționalizate, aceasta fiind obligatoriu a fi parcursă în totalitate, pentru cele 14 zile.

Referitor la încetarea măsurii de carantinare, aceasta s-a făcut după expirarea în totalitate a celor 14 zile; cum ziua de 2 aprilie 2020 a fost ultima zi din perioada carantinării instituționalizate (fiind necesar a fi parcursă integral în cadrul spațiului de cazare), reclamantul a părăsit Hotelul Flora din Lacu Sărat în data de 3 aprilie 2020, deci după expirarea perioadei de 14 zile.

În ipoteza în care reclamantul ar fi părăsit Hotelul Flora în data de 2 aprilie 2020, s-ar fi încălcat legislația în vigoare care stabilea că măsura se aplică pentru 14 zile, în condițiile în care acesta ar fi fost supus măsurii doar 13 zile, cu nesocotirea prevederilor legale.

Conform avizului epidemiologie pentru Rusinoiu Laurențiu Daniel, însuși reclamantul a scris de mână sa că a primit un exemplar la data de 03.04.2020, semnând personal și nefăcând nicio obiecțiune cu privire la momentul părăsirii spațiului de cazare.

Face precizarea că urmare petiției înregistrată la DSP Brăila sub nr. 33/2890 din data de 25 martie 2020, formulată de către reclamantul Rusinoiu Laurențiu Daniel, prin reprezentant convențional avocat Silvia Uscov, inspectorii sanitari ai DSP Brăila s-au deplasat la Hotelul Flora, unde au constatat că meniul care era servit persoanelor carantinate era preparat în blocul alimentar aferent hotelului, alimentele / meniul era proporționat în recipiente de unică utilizare, însoțite de declarații de conformitate, apoi erau introduse într-o pungă care era așezată pe etajerele amplasate lângă fiecare ușă, tacâmurile utilizate erau de unică folosință și existau materiale pentru efectuarea activităților de curățenie și dezinfecție.

Apreciază că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale, acțiunea reclamantului întemeindu-se pe aceste temeieri de drept.

Pentru a fi îndeplinită atragerea la răspundere, trebuie să fie întrunite cumulativ cele patru condiții ale răspunderii civile delictuale, respectiv prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și acționarea cu vinovăție de către autorul faptei ilicite.

În speță, se constată că nu poate fi vorba despre o faptă ilicită pe care să o fi săvârșit-o subscrisa și nici de acționarea cu vinovăție a reprezentanților săi întrucât aceștia au acționat cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la acel moment, în limitele competenței stabilite de lege, în calitate de reprezentanți ai autorităților publice din România.

În concluzie, față de cele susținute în fapt și în drept, solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată și respingerea cererii de obligare la plata cheltuielilor de judecată.

Pârâțul, Ministerul Sănătății, instituție publică, a formulat întâmpinare prin care a solicitat, pe cale de excepție, netimbrarea cererii de chemare în judecată, admiterea excepției

lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Sănătății iar pe fondul cauzei, respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, pentru următoarele motive:

În drept: art. 205 și următoarele din C. Proc. Civ. din Legea nr. 95/2006 - privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Hotărârea nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, Ordinul nr. 414/2020, Decretul nr. 195/2020, Codului civil, Codului de procedură penală, precum și pe orice alte dispoziții legale incidente în materie.

Prin încheierea de ședință interlocutorie din data de 18.02.2021 tribunalul a respins excepția necompetenței teritoriale a Tribunalului București, a respins excepția netimbrării și a unit excepțiile lipsei calității procesuale pasive invocate de către pârâte cu fondul cauzei, motivările soluțiilor pronunțate cu privire la aceste excepții regăsind-se în cuprinsul încheierii menționate.

În cadrul ședinței din data de 18.02.2021, în cadrul cercetării judecătorești instanța a încuviințat proba prin înscrisuri, proba cu interogatoriul pârâtelor și proba testimonială fiind încuviințat ca martor Dl. Daniliuc Ionuț.

Analizând excepțiile invocate și probele administrate în raport de motivele invocate, tribunalul reține următoarele:

În fapt, la data de 16 martie 2020, avându-se în vedere evoluția situației epidemiologice internaționale determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2 la nivelul a peste 150 de țări, în care aproximativ 160.000 de persoane au fost infectate și peste 5.800 au decedat, precum și declararea "Pandemiei" de către Organizația Mondială a Sănătății, la data de 11.03.2020, Președintele României a instituit starea de urgență pe teritoriul României prin Decretul prezidențial nr. 195/2020.

Reclamantul a intrat pe teritoriul României în seara zilei de 19.03.2020, venind de pe teritoriul Italiei, împreună cu restul colegilor săi de muncă. Revenirea acestora în România s-a realizat cu un zbor privat al companiei Tarom.

Reclamantul, împreună cu o parte dintre colegii săi de muncă au fost plasați în carantină instituționalizată, în cadrul Hotelului Flora din stațiunea Lacu Sărat, jud. Brăila, începând cu data de 20.03.2020 (după ora 12 în noaptea dintre 19 și 20.03.2020) până la data de 03.04.2020.

Pe parcursul carantinei, a fost cazat într-o cameră single, de aproximativ doar 10 m.p. din cadrul hotelului Flora, fiindu-i restricționată posibilitatea de a părăsi camera prin încuierea ușii „pe dinafară” aspect susținut de reclamant, necontestat de niciuna dintre părți.

Hrana le-a fost adusă în mod individual, de 3 ori pe zi iar potrivit susținerilor reclamantului, în primele două zile aceasta a fost lăsată pe jos, aspect ce a fost remediat după ce acesta a semnalat aceasta problemă.

La data de 24.03.2020, reclamantul a formulat și transmis, prin avocat Silvia Uscoy, Adresa nr. 4902 privind Condițiile locului de carantină Hotel Flora - stațiunea Lacu Sărat, jud. Brăila către Instituția Prefectului - Județul Brăila, Inspectoratul de Jandarmi - județul Brăila, Departamentul pentru Situații de Urgență și către Direcția de Sănătate Publică Brăila solicitând prin aceasta, în principal, să se renunțe la încuierea ușii pe dinafară sugerând totodată plasarea unui jandarm pe culoar sau amplasarea camerelor de supraveghere pentru a se asigura că nu sunt părăsite camerele de carantină. Acesta și-a motivat solicitarea pe considerente de siguranță fizică, de natura psihologică, dar și pe considerente legale, respectiv ordinul 414/2020, ce nu prevede închiderea spațiului de carantină.

Prin adresa 4902 din data de 31.03.2020, a fost comunicat un răspuns din partea Instituției Prefectului - Județul Brăila în sensul că urmează a fi verificate aspectele semnalate și ca va primi un răspuns în termenul legal (fila 38)

De asemenea, prin adresa 4902 din data de 16.04.2020, a fost comunicat un nou răspuns din parte Instituției Prefectului - Județul Brăila în sensul că s-au luat măsuri urgente pentru remedierea celor semnalate. (fila 38 verso), iar prin adresa 6867 din data de 21.05.2020 a aceleiași instituții i s-a comunicat reclamantului că li s-a pus în vedere reprezentărilor hotelului să se asigure că la livrarea hranei către toate persoanele aflate în carantină se respectă condițiile de igienă și de servire.

Tribunalul reține, sintetizând obiectul și cauza cererii de chemare în judecată, că reclamantul își întemeiază cererea pe modul în care a fost aplicată măsura carantinei instituționalizate, lipsa unor garanții legale și eficiente împotriva unor astfel de restrângeri, metodele folosite, care s-au concretizat, în opinia sa, în tratamente degradante ce au adus grave atingeri demnității, dreptului la libertate și siguranță și a altor drepturi fundamentale.

Mai exact, acesta se referă la „privarea de libertate și condiții degradante de detenție, modalitatea în care i-a fost servită masă, izolarea și stigmatizarea concretizată prin încuierea camerei de hotel”.

Din perspectiva dispozițiilor legale aplicabile, prin raportare la obiectul cererii, respectiv răspundere civilă delictuală, tribunalul reține incidența art 6 alin 1 și 2 privind aplicarea *rationae temporis* a legii civile, respectiv, *(1) Legea civilă este aplicabilă cât timp este în vigoare. Aceasta nu are putere retroactivă. (2) Actele și faptele juridice încheiate ori, după caz, săvârșite sau produse înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii sau, după caz, a săvârșirii ori producerii lor.*

Potrivit art 248 alin 1 cod procedură civilă, *Instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea de probe ori, după caz, cercetarea în fond a cauzei.*

Astfel se reține că tribunalul se va pronunța cu prioritate asupra excepțiilor procesuale invocate chiar dacă, pentru a asigura o justă soluționare a acestora, ca urmare a administrării probatoriului a fost necesară măsura unirii excepțiilor cu fondul cauzei.

Se reține că în cauză, au invocat excepția lipsei calității procesuale pasive pârâții Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, Statul Român prin Ministerul Sănătății și pârâțul Inspectoratul pentru Situații de Urgență Brăila.

Potrivit art 36 Cod Procedură Civilă, *Calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății. Existența sau inexistența drepturilor și a obligațiilor afirmate constituie o chestiune de fond.*

Tribunalul reține că potrivit art. 224 alin.1 C.civ., *dacă prin lege nu se dispune altfel, statul nu răspunde decât în mod subsidiar pentru obligațiile organelor, autorităților și instituțiilor publice care sunt persoane juridice.*

Se reține, de asemenea că potrivit art 9 din Ordinul 414/2020, **Directiile de sănătate publică județene și cea a municipiului București și direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Sănătății vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.**

În continuare, potrivit art 1 alin 2 din Ordinul sus-menționat, *(2) Se instituie măsura de carantină instituționalizată pentru persoanele asimptomatice care intră pe teritoriul României venind din zonele cu transmitere comunitară extinsă afectate de COVID-19 (zona roșie), pentru o perioadă de 14 zile, în spații special amenajate puse la dispoziție de către autoritățile locale.*

Reclamantul justifică calitatea procesuală pasivă a Statului prin Ministerul Sănătății prin aceea că măsura carantinei instituționalizate a fost o măsură nelegală. În continuare, se arată că Ordinul 414/2020, în temeiul căruia reclamantul a fost plasat în carantină a fost emis în temeiul art 25 alin 2 din Legea 95/2006, *(2) Măsurile privind prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență generate de epidemii, precum și bolile transmisibile pentru care declararea, tratamentul sau internarea sunt obligatorii se stabilesc prin ordin al ministrului*

sănătății dispoziție ce au fost declarată neconstituțională prin Decizia 428/2020 a Curții Constituționale.

Cu alte cuvinte, se invoca calitatea procesuală pasivă a pârâtului prin aceea că acesta a emis un act normativ cu caracter general în baza unei abilitări conferite de o lege organică, ce a permis plasarea reclamantului în carantină, abilitare ce a fost declarată neconstituțională într-un termen de două luni de la data aplicării măsurii carantinei.

În esență fapta delictuală imputată acestui pârât este emiterea unui act normativ și nu măsura în sine a plasării în carantină instituționalizată, respectiv modul în care măsura carantinei instituționalizate a fost aplicată, obiect cu care reclamantul nu a înțeles să investească instanța.

Astfel, se reține că în cauză, Statul Român prin Ministerul Sănătății nu are calitate procesuală pasivă astfel că excepția va fi admisă și va fi respinsă cererea formulată în contradictoriu cu acesta fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuale pasive.

În privința Statului Român prin Ministerul Finanțelor Publice, se reține că reclamantul justifică calitatea acestuia prin calitatea de garant al al executării obligațiilor asumate de toate organele și autoritățile publice, pentru opozabilitatea hotărârii față de acesta, fiind necesar a se stabili cadrul în care se stabilește bugetul pentru plata despăgubirilor.

Or dispozițiile art 224 alin 1 cod procedură civilă, tocmai în acest sens stipulează în mod expres că statul nu răspunde decât în mod subsidiar pentru obligațiile organelor, autorităților și instituțiilor publice care sunt persoane juridice

Se mai invocă de asemenea un pasaj jurisprudențial CEDO din Cauza Popa c România însă se reține că în cauza citată, Curtea a reținut culpa statului pentru imposibilitatea în care s-a aflat reclamanta de a executa o hotărâre judecătorească definitivă împotriva unei debitoare ce avea ca acționar majoritar AVAS (noua denumire a APAPS după 2004), fără ca situația de fapt din acea cauză să cuprindă vreun element comun cu prezenta cauză.

Față de cele ce preced, excepția va fi admisă și va fi respinsă cererea formulată în contradictoriu cu acesta fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuale pasive

În privința Inspectoratului pentru Situații de Urgență Brăila, se reține că reclamantul nu a invocat în sarcina acestuia nicio faptă civilă delictuală iar pârâtul nu avea competențe legate de triaj și punere în executare a măsurii carantinei, astfel cum s-a arătat prin dispozițiile sus redată.

Justificarea calității sale procesuale pasive prin aceea că reclamantul a transmis în timpul în care se afla în carantină, o cerere către aceasta și nu a primit răspuns nu formează obiectul cererii cu care a fost investită instanța, reclamantul având la dispoziție mijloace procedurale furnizate de nr. OG 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor și de Legea Contenciosului Administrativ nr. 554/2004.

Prin urmare, nici pârâta Inspectoratul pentru Situații de Urgență Brăila nu are calitate procesuală pasivă în cauză, cererea în contradictoriu cu aceasta urmând a fi respinsă în mod corespunzător.

Condițiile răspunderii civile delictuale se desprind din prevederile art.1357 alin. (1) C.civ în sensul că sunt necesare: **a)** existența unei fapte ilicite; **b)** săvârșirea faptei cu vinovăție; **c)** producerea unui prejudiciu; **d)** existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu.

Se reține de asemenea că potrivit art 1.351. Cod Civil, - (1) Dacă legea nu prevede altfel sau părțile nu convin contrariul, răspunderea este înlăturată atunci când prejudiciul este cauzat de forță majoră sau de caz fortuit. (2) Forța majoră este orice eveniment extern, imprevizibil, absolut invincibil și inevitabil. (3) Cazul fortuit este un eveniment care nu poate fi prevăzut și nici împiedicat de către cel care ar fi fost chemat să răspundă dacă evenimentul

nu s-ar fi produs. (4) Dacă, potrivit legii, debitorul este exonerat de răspundere contractuală pentru un caz fortuit, el este, de asemenea, exonerat și în caz de forță majoră.

Pe fondul cauzei se reține că reclamantul invocă ca primă faptă ilicită nelegalitatea plasării sale în carantină instituționalizată, în ciuda lipsei unui test negativ privind prezența virusului SARS-CoV-2, doar în temeiul unei prezumții, fără a avea la dispoziție o cale de atac stabilită prin lege prin care să atace măsura instituită și fără să îi fi fost comunicat actul administrativ prin care măsura a fost dispusă, apreciind că a fost supus unei privări nelegale de libertate, lipsindu-i garanțiile constituționale necesare pentru protecția acestor drepturi esențiale într-o societate democratică.

Tribunalul cu titlu prealabil, notează o schimbare de optică din partea reclamantului care, deși în prezent apreciază că a fost suspus unei măsuri nelegale, unei „detenții” și unor „tratamente inumane și degradante”, la momentul în care s-a adresat prin Adresa nr. 4902 privind Condițiile locului de carantină Hotel Flora - stațiunea Lacu Sărat, jud. Brăila, instituțiilor la care s-a făcut referire mai sus, a arătat că „înțeleg toate restricțiile impuse de carantină,”(fila 36 verso vol II)

În privința caracterului nelegal al aplicării măsurii carantinei instituționalizate în privința reclamantului, tribunalul apreciază că acesta nu poate fi reținut.

Astfel cum am arătat mai sus, fiind vorba despre o pretinsă faptă delictuală, vor fi aplicabile dispozițiile legale în vigoare la momentul adoptării acestei măsuri, respectiv dispozițiile legale în vigoare la data de 19.03.2020.

Or, potrivit art 1 din Ordinul 414/2020 1) *În înțelesul prezentului ordin, prin carantină se înțelege atât instituirea măsurii de carantină instituționalizată (în spații special amenajate), cât și instituirea măsurii de izolare la domiciliu. 2) Se instituie măsura de carantină instituționalizată pentru persoanele asimptomatice care intră pe teritoriul României venind din zonele cu transmitere comunitară extinsă afectate de COVID-19 (zona roșie), pentru o perioadă de 14 zile, în spații special amenajate puse la dispoziție de către autoritățile locale.*

Din interpretarea gramaticală a dispozițiilor menționate mai sus rezultă că în privința reclamantului, ce provenea dintr-o „zonă roșie” nu se putea dispune o altă măsură în afară de cea a carantinei instituționalizate, autoritățile, în cauză Direcția de Sănătate Publică, neavând nicio marjă de apreciere în acest sens, având doar obligația legală de a asigura aplicarea acestei măsuri.

Reclamantul arată că dispozițiile legale privind instituirea acestei măsuri sunt lacunare și lipsite de previzibilitate.

Contrar susținerilor reclamantului tribunalul notează că exigența previzibilității legii, în componenta sa referitoare la modul de receptare a conținutului a fost îndeplinită, Ordinul fiind publicat în Monitorul Oficial al României și adus la cunoștința publicului prin intermediul mass-mediei, obligația persoanelor ce intrau în țară dintr-un stat aflat în zona roșie, de a intra în carantină instituționalizată fiind notorie, cel puțin pentru cetățenii români.

În ce privește dezideratul de claritate a normei, în sensul că cei cărora li se adresează să fie informați în avans asupra consecințelor actelor și faptelor lor, și înțeleagă consecințele legale ale acestora tribunalul apreciază de asemenea că acesta a fost îndeplinit, dispozițiile Ordinului 414/2020 fiind clare concise și nesusceptibile de interpretări multiple.

În acest sens, prevederile art. 8 din Legea 24/2000 statuează în sensul (1) *Proiectele de legi, propunerile legislative și celelalte proiecte de acte normative se redactează în forma prescriptivă proprie normelor juridice. (2) Prin modul de exprimare actul normativ trebuie să asigure dispozițiilor sale un caracter obligatoriu. (3) Dispozițiile cuprinse în actul normativ pot fi, după caz, imperative, supletive, permissive, alternative, derogatorii, facultative, tranzitorii, temporare, de recomandare sau altele asemenea; aceste situații trebuie să rezulte expres din redactarea normelor. (4) Textul legislativ trebuie să fie formulat*

clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce. Nu se folosesc termeni cu încărcătură afectivă. Forma și estetica exprimării nu trebuie să prejudicieze stilul juridic, precizia și claritatea dispozițiilor.

De asemenea, în ceea ce privește noțiunea a de previzibilitate în accepțiunea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului „*În ceea ce privește cerința previzibilității legii, Curtea reaminteste că o normă este "previzibilă" numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane - care, la nevoie, poate apela la consultantă de specialitate - să își corecteze conduita. Curtea a subliniat importanța acestui concept mai ales atunci când este vorba despre o supraveghere secretă (Hotărârea Malone împotriva Regatului Unit din 2 august 1984, reluată în Hotărârea Amann împotriva Elveției mai sus citată, alin. 56), (Hotărârea Rotaru c România, alin. 55)*

Astfel că, așa cum în mod corect a reținut reclamantul, acesta avea, potrivit dispozițiilor legale în materie în vigoare la acel moment, obligația de a se supune acestei măsuri restrictive de liberate, în pofida faptului că la momentul plasării în carantină testul era unul negativ condiția unică și necesară fiind ca el să provină dintr-o zonă roșie, condiție ce era îndeplinită.

Rațiunile pe care emitentul actului normativ le-a avut în vedere la redactarea textelor sus redatate, nu pot face, în mod evident, obiectul analizei instanțelor judecătorești fără ca acestea să-și depășească, cu această ocazie, puterea jurisdicțională.

Tot în acest context, al competenței puterii jurisdicționale, tribunalul arată că inexistența în cuprinsul Ordinului 414/2020 a unei căi de atac împotriva măsurii carantinei nu este un aspect imputabil pârâtelor ce ar putea face obiectul analizei în cadrul răspunderii civile delictuale.

În altă ordine de idei, tribunalul constată că reclamantul își întemeiază susținerile referitoare la caracterul nelegal al măsurii carantinei instituționalizate antamând ample discuții de constituționalitate susținând că, deși această măsură are o bază legală, aceasta are grave vicii de constituționalitate constatate prin Decizia CCR 458/2020.

Prin Decizia 458/2020 referitoare la admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și ale art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2020 privind stocurile de urgență medicală, precum și unele măsuri aferente instituirii carantinei Curtea Constituțională a României a admis excepția de neconstituționalitate formulată de Avocatul Poporului și constată că dispozițiile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și ale art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2020 privind stocurile de urgență medicală, precum și unele măsuri aferente instituirii carantinei sunt neconstituționale.

Tribunalul reamintește că potrivit art 29 alin 3 din Legea 47/1992,) *Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.*

Se mai reține că principiul neretroactivității legii a fost ridicat la rang constituțional, fiind consacrat în art. 15 alin. (2) din Constituția României din 1991: „**Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile**”.

Astfel, toate susținerile reclamantului referitoare la analiza caracterului neconform al Ordinului 414/2020 în raport de Constituția României excedează prezentei cauze, întrucât, instanțele judecătorești nu sunt în măsură a se pronunța asupra constituționalității unei dispoziții legale iar pe de altă parte, Decizia 458/2020 referitoare la admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 își produce efectele

exclusiv de la publicarea sa, respectiv publicarea în Monitorul Oficial, Partea I nr. 581 din 02 iulie 2020

Ceea ce este relevant în cauză este că măsura carantinei instituționalizate ce a fost dispusă față de reclamant avea, cel puțin la momentul adoptării sale, un temei legal clar și previzibil pe care pârâtele erau obligate să îl aplice.

În continuare, se reține că, astfel cum în mod corect a arătat reclamantul prin cererea introductivă, prin notificarea României transmisă Consiliului Europei la data de 18.03.2020 publicată pe site-ul oficial al Consiliului Europei <https://rm.coe.int/09000016809cee30> s-a stipulat că nota verbală atașată să fie considerată notificare în temeiul art 15 alin 3 din Convenția Europeană a drepturilor Omului. Prin această notificare a fost comunicat Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României

Potrivit art 15 alin 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale *În caz de război sau de alt pericol public ce amenință viața națiunii, orice înaltă parte contractantă poate lua măsuri care derogă de la obligațiile prevăzute de prezenta convenție, în măsura strictă în care situația o cere și cu condiția ca aceste măsuri să nu fie în contradicție cu alte obligații care decurg din dreptul internațional. 2. Dispoziția precedentă nu îngăduie nici o derogare de la art. 2, cu excepția cazului de deces rezultând din acte licite de război, și nici de la art. 3, art. 4 paragraful 1 și art. 7. Orice înaltă parte contractantă ce exercită acest drept de derogare îl informează pe deplin pe secretarul general al Consiliului Europei cu privire la măsurile luate și la motivele care le-au determinat. Aceasta trebuie, de asemenea, să informeze pe secretarul general al Consiliului Europei și asupra datei la care aceste măsuri au încetat a fi în vigoare și de la care dispozițiile convenției devin din nou deplin aplicabile.*

Potrivit art 2 din Decretul 195/2020 *Pentru prevenirea răspândirii COVID-19 și realizarea managementului consecințelor, raportat la evoluția situației epidemiologice, pe durata stării de urgență este restrâns exercițiul următoarelor drepturi, proporțional cu gradul de realizare al criteriilor prevăzute de art. 4 alin. (4): a) libera circulație; b) dreptul la viață intimă, familială și privată; c) inviolabilitatea domiciliului; d) dreptul la învățătură; e) libertatea întrunirilor; f) dreptul de proprietate privată; g) dreptul la grevă; h) libertatea economică. Iar potrivit art 48 lit b din același Decret, **b) va notifica Secretarului General al ONU și Secretarului General al Consiliului Europei măsurile adoptate prin decretul de instituire a stării de urgență care au ca efect limitarea exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale, în conformitate cu obligațiile internaționale ce revin României;***

Față de cele de mai sus, respectiv art 48 lit b, se reține că derogarea prevăzută de art 15 CEDO se referă la drepturile indicate în art 4 din Decretul 195/2020, drepturi ce nu cuprind libertatea individuală sau interzicerea torturii ori a tratamentelor inumane și degradante, invocate ca fiind încălcate de către reclamant.

Totuși în acest context, de vreme ce reclamantul a expus pe larg motive referitoare la oportunitatea activării art 15 din Convenție, tribunalul apreciază că este necesar a se sublinia că instanțele judecătorești naționale nu au nicio competență în a face aprecieri cu privire la oportunitatea unei astfel de măsuri, acesta fiind eminent atributul statului semnatar.

Potrivit art 20 din Constituție, *1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte. (2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.*

Reclamantul invocă pe de o parte că măsura în sine a carantinei instituționale la care a fost suspus este contrară art 5 din Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a

libertăților fundamentale iar pe de altă parte că modalitatea concretă de ducere la îndeplinire a acesteia a fost contrară art 5 și art 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cu privire la măsura în sine, dar și la modalitatea executării sale, prin încuierea ușii, se reține că potrivit art 5 alin 1 lit e *Dreptul la libertate și la siguranță. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale: e) dacă este vorba despre detenția legală a unei persoane susceptibile să transmită o boala contagioasă, a unui alienat, a unui alcoolic, a unui toxicoman sau a unui vagabond;*

În acest sens tribunalul va avea în vedere jurisprudența recentă a Curții Europene a Drepturilor Omului, pronunțată în cauza Terhes . României, cauză ce are în vedere întreg contextul pandemic din România și dar și restricțiile instituite prin Decretul 195/2020

Principiile bine stabilite aplicabile în acest domeniu, în ceea ce privește distincția dintre privarea de libertate și restrângerea libertății de circulație, sunt prezentate în cauzele Austin și alții c. Regatul Unit ([GC], nr. 39692/09 și alți 2, § 57 și 59, CEDO 2012), și De Tommaso v. Italia ([GC], nr.43395 / 09, § 80-81, 23 februarie 2017). În special, pentru a stabili dacă o persoană este „privată de libertate” în sensul articolului 5 din Convenție, este necesar să se pornească de la situația sa concretă și să se țină seama de un set de criterii precum sexul, durata, efectele și modalități de executare a măsurii în cauză, ale căror efecte trebuie examinate în mod „cumulat și combinat” (De Tommaso, citată mai sus, § 80). În plus, contextul în care se desfășoară măsura este un factor important deoarece este obișnuit în societățile moderne să apară situații în care publicul poate fi chemat să suporte restricții ale libertății de circulație sau ale persoanelor în interesul binelui comun. (De Tommaso, citată mai sus, § 81).. Curtea reiterează că, deși Convenția este un instrument viu, ea nu poate totuși, pentru a răspunde nevoilor, condițiilor, punctelor de vedere sau standardelor actuale, să derive din acestea drepturi care nu au fost incluse în ea la început sau să creeze „excepții” sau „justificări” care nu sunt recunoscute în mod expres în acestea (a se vedea, mutatis mutandis, Austin și alții, citate mai sus, § 53, și referințele citate aici).

Cu titlu preliminar, Curtea observă că măsura atacată de reclamant se încadrează într-un context anume. În acest sens, Curtea reține că măsura în cauză a fost impusă în contextul stării de urgență instituită în România la 16 martie 2020 (a se vedea paragraful 5 de mai sus) din motive de sănătate. Starea de urgență, conform legislației române, este un regim juridic special care permite luarea unui set de măsuri excepționale care derogă de la ordinea constituțională stabilită. Prin urmare, intervine în cazul unui pericol iminent sau continuu, pentru o perioadă determinată, și permite statului să ia măsuri care au ca efect restrângerea exercițiului anumitor libertăți fundamentale (a se vedea paragraful 20 de mai sus). În opinia Curții, nu există nicio îndoială că pandemia de COVID-19 poate avea efecte foarte grave nu numai asupra sănătății, ci și asupra societății, asupra economiei, asupra funcționării statului și asupra vieții în general și că situația trebuie deci calificată drept „context excepțional și imprevizibil” (a se vedea în acest sens preambulul Decretului nr. 195/2020, reprodus la paragraful 23 de mai sus).

În continuare, Curtea observă că măsura atacată în prezenta cauză a fost impusă în scopul izolării și limitării întregii populații, din cauza unor condiții de sănătate pe care autoritățile naționale competente le-au considerat grave și urgente. După cum se subliniază în preambulul Decretului nr. 195/2020, Președintele României a decis instituirea stării de urgență după consultarea organelor abilitate, și din cauza unui context excepțional și imprevizibil din cauza evoluției situației epidemice internaționale: SARS - Coronavirusul CoV-2 se răspândește în întreaga lume și Organizația Mondială a Sănătății a declarat că este o pandemie (a se vedea paragrafele 23 și 30 de mai sus). Decretul a mai precizat că dacă autoritățile nu ar lua măsuri excepționale de urgență pentru limitarea răspândirii virusului în

cadrul populației, inacțiunea acestora ar avea un impact foarte grav, în principal asupra dreptului la viață, iar în al doilea rând asupra dreptului sănătății (v. paragraful 23 de mai sus). Astfel, pentru a atenua impactul economic și social al epidemiei și pentru a proteja dreptul la viață, statul român a pus treptat în aplicare măsuri de urgență, inclusiv de izolare (36; 39-40; Cauza Terhes c. României din data de 13.04.2021 varianta disponibilă în limba franceză).

Deși cauza vizează o pretinsă încălcare a libertății de mișcare, principiile conturate de Curte în privința anumitor drepturi fundamentale garantate de Convenție sunt în sensul că în cazul unui pericol iminent sau continuu, pentru o perioadă determinată, se permite statului să ia măsuri care au ca efect restrângerea exercițiului anumitor libertăți fundamentale.

Astfel, tribunalul apreciază că măsura carantinei instituționalizate precum și modul în care pârâta a ales să ducă la îndeplinire acesta măsură sunt în concordanță cu art 5 , încadrându-se la excepția prevăzută de art 5 alin 1 lit e din Convenție față de principiile enunțate de Curte mai sus.

Cu privire la fapta ilicită invocată referitoare la modul în care măsura carantinei instituționalizate a fost aplicată în sensul că metodele folosite care s-au concretizat în tratamente degradante, tribunalul va aprecia că aceasta nu este întemeiată pentru cele ce vor urma.

Reclamantul a arătat faptul că a fost plasat într-o cameră single de aproximativ doar 10 m.p. din cadrul hotelului Flora, fiind închis din primul moment cu cheia pe dinafară precum și împrejurarea că hrana le-a fost adusă de 3 ori pe zi, procedura fiind următoarea: se bătea puternic în ușă pentru a veni în dreptul ei, li se ordona să nu atingă usa nici măcar pe dinăuntru, era deschisă ușa cu cheia și apoi se apăsa pe clantă pentru a se deschide larg ușa tot de către cel care livra mâncarea. Acesta se îndepărta pentru a se prelua mâncarea, apoi se îndepărtau de ușă și aceasta se încuia în urmă. În primele două zile mâncarea o lua de pe jos, de acolo unde toți au călcat cu încălțăminte potențial infectată. Ulterior, pentru că au explicat că nu este igienic și a solicitat în mod expres, singurul din hotel, i s-a adus o măsuță la ușă de pe care să își preiau mâncarea, pentru ceilalți procedura aplicată a fost în continuare cea descrisă mai sus.

Tribunalul reține că, astfel cum s-a arătat mai sus, măsura izolării acestuia de restul persoanelor plasate în carantină era o măsură necesară, pe care pârâtele au pus-o în aplicare în scopul general de a limita o posibilă infectare cu coronavirusul în rândul persoanelor din hotel, urmărind protejarea dreptului la viață și, în subsidiar, protejarea dreptului la sănătate al acestora.

În privința plasării hranei pe podea, se reține din susținerile pârâtelor dar și din declarația martorului Calu Nelu, existentă în dosar, că aceasta era depozitată într-o casoleță închisă dar și faptul că după momentul în care reclamantul a semnalat această problemă, hrana a fost așezată pe o masă.

În continuare, tribunalul admite faptul că prin blocarea continuă, cu cheia, a ușii camerei de hotel și prin existența gândului că în orice moment ar putea izbucni un incendiu se poate naște o stare de temere și de surescitare nervoasă în conștiința persoanelor supuse măsurii carantinei ce trebuie luată în seamă. Această temere nu este însă suficientă pentru a se putea decela un prejudiciu actual în sarcina reclamantului, temerea fiind prin natura sa atașată de o situație ipotetică.

În acest sens, se reține că deși modalitatea în care a fost servită masa în primele două zile nu este conformă regulilor comun acceptate referitoare la igienă și deși întregul context în care reclamantul s-a aflat implica în sine o stare de temere și de nesiguranță, trebuie să se aibă în vedere și contextul fără precedent în care evenimentele s-au produs, întreaga societate fiind supusă măsurilor restrictive, starea de temere/panică fiind specifică pentru o mare parte a

populației în acest context pandemic mai ales la începutul pandemiei când nu se cunoștea absolut nicio dată referitoare modul de evoluție, contagiozitate, mortalitate etc.

În acest sens se reține că pandemia reprezintă o cauză de forță majoră astfel cum este definită de 1351 alin 2 cod civil, de natură a înlătura o eventuală răspundere civilă delictuală.

Referitor la noțiunea de tratament inuman și degradant, potrivit jurisprudenței Curții Europe a Drepturilor Omului, s-a reținut, în cauza Pantea c. României (2003), constatând violarea articolului 3 de către statul român, Curtea Europeană a subliniat obligația pozitivă a autorităților de a proteja integritatea fizică și psihică a persoanei, obligație ce are o rezonanță specială în cazul persoanelor deținute. Această obligație implică responsabilitatea statului chiar atunci când atingerile aduse integrității fizice și psihice a persoanei deținute au fost săvârșite de alți deținuți. În acest caz, se impune obligația gardienilor de a preveni riscurile violenței și de a asigura apărarea deținuților în cazul unor asemenea violențe. În plus, situația particulară a reclamantului în speța citată, respectiv fragilitatea sănătății sale, impuneau o grijă sporită a autorităților, iar lipsa de diligență a acestora pentru asigurarea îngrijirilor necesare a contribuit și ea la constatarea încălcării articolului 3. În cele ce urmează, vom urmări și comenta raționamentul Curții în această cauză. În ceea ce privește pretensele rele tratamente și gravitatea acestora, Curtea a început prin a reaminti că, pentru a fi incluse în sfera de aplicare a art. 3, relele tratamente trebuie să atingă un minimum de gravitate, minimum relativ, depinzând de ansamblul circumstanțelor cauzei, precum durata tratamentului și efectele psihice sau psihologice asupra victimei și, în anumite cazuri, sexul, vârsta, starea de sănătate a acesteia. Așa cum s-a arătat în cauza Tekin c. Turciei, atunci când o persoană este privată de libertate, folosirea împotriva sa a forței fizice, dacă aceasta nu este determinată de însuși comportamentul victimei, aduce atingere demnității umane și constituie, în principiu, o încălcare a dreptului garantat de art. 3. În aprecierea faptelor pretinse, Curtea a folosit criteriul probei apte să elimine „orice îndoială rezonabilă”; o astfel de probă poate rezulta dintr-un ansamblu de indicii sau de prezumții, suficient de grave, precise și concordante. În speță, Curtea a apreciat că, în absența oricărei probe care să susțină afirmațiile reclamantului (potrivit cărora acesta ar fi fost obligat, în timpul spitalizării la Jilava, să stea în același pat cu un deținut seropozitiv și i s-ar fi interzis, timp de mai multe luni, pe când se afla internat la infirmeria Penitenciarului Oradea, să-și exercite dreptul la plimbări zilnice în curtea unității, sau privind suferirea unor fracturi craniene sau a pierderii unghiei unui deget 8, nu se poate dovedi că acesta a fost supus la astfel de tratamente. Curtea a considerat, însă, incontestabil faptul că, în perioada de arestare preventivă, reclamantul a suferit leziuni provocate prin lovire, după cum rezultă din rapoartele medicale întocmite. În opinia Curții, acestea au fost elemente de fapt stabilite în mod clar și care, prin ele însele, sunt suficient de serioase pentru a conferi faptelor caracterul unor tratamente inumane și degradante interzise de art. 3 din Convenție. De asemenea, Curtea a arătat că gravitatea tratamentelor în cauză a fost amplificată de faptul că reclamantul a fost imobilizat, prin încătușare, în aceeași celulă cu autorii agresiunii, a fost transportat într-un vagon la sute de kilometri distanță la doar zece zile de la suferirea unor traumatisme și nu a beneficiat de un examen chirurgical. Pentru aceste motive, Curtea a concluzionat că tratamentele la care a fost supus reclamantul în perioada de arestare preventivă, au fost contrare dispozițiilor art. 3 din Convenție.

Astfel, față de principiile clar stabilite de Curte se poate conchide în mod indubitabil că situația reclamantului nu poate fi de natură a fi considerată tratament inuman și/sau degradant.

Față de cele ce preced, apreciind ca niciuna dintre faptele expuse de către reclamant nu îmbracă forma unei fapte ilicite cauzatoare de prejudicii, fiind deci neîndeplinită prima condiție a răspunderii civile delictuale, tribunalul va reține că prezenta cerere este neîntemeiată și o va respinge în consecință.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâților Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice; Statul Român prin Ministerul Sănătății, Inspectoratul pentru Situații de Urgență „DUNĂREA” al Județului Brăila.

Respinge cererea de chemare în judecată cu pârâții **Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, cu sediul în București, str. Libertății nr. 16, sector 4, Statul Român prin Ministerul Sănătății, cu sediul în București, str. Cristian Popișteanu nr. 1-3, sector 1, Inspectoratul pentru Situații de Urgență „DUNĂREA” al Județului Brăila, cu sediul în Brăila, Bd. Dorobanți nr. 468, județ Brăila**, ca fiind introdusă împotriva unor persoane fără calitate procesuală pasivă.

Respinge cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul **Rusinoiu Laurențiu Daniel, cu domiciliul procesual ales în București, str. Titus nr. 23, sector 4 – la av. Silvia Uscov**, în contradictoriu cu pârâții **Directia de Sănătate Publică Brăila, cu sediul în Brăila, str. Constantin Dobrogeanu Gherea nr. 2BIS, județ Brăila și Instituția Prefectului Brăila, cu sediul în Brăila, str. Piața Independenței nr. 1., județ Brăila**, ca neîntemeiată.

Cu drept de apel în termen de 30 de zile de la comunicare, cererea de apel urmând a se depune la Tribunalul București.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, azi, 04.06.2021.

**Președinte,
Cristiana Mocanu**

**Grefier,
Andreea - Elena Stănică**

Red Jud CM07.01.2022
Tehnored CM/SV
8 ex/6 ex com